

deCHORALE

Ledenblad van deChorale Cæcilia
december 2020, Jaargang XL – nr. 3/4

IN DIT NUMMER

Woordje van de voorzitter:	
Een Chorale-Corona jaar	4
Het artistiek trio aan het woord:	5
Kristien Vercammen	
Paul Dinneweth	6
Peter Maus	7
Ledenblad deCHORALE gaat digitaal	9
2020: wat een jaar!	10
Bert Lauwers	
Gerda Cornelissen	11
Marijke Van der Wal	12
Ann D’Haese	13
Column Ann D’Haese – #224 15 september	14
2020: wat een jaar! (vervolg)	
Norbert De Loecker	15
Katja Hazes	
Stefaan Calmeyn	16
Liliane Marinus	
Arianne De Ben	17
Dominique Colémont	20
Stefaan Ardui	
Column Ann D’Haese – # 227 26 september	21
2020: wat een jaar! (vervolg)	
Edmond Van Dommelen	22
Tine Deboosere	23
Robert Bettens	24
Ivo Gilot	
Rita Van Geem	25
Carine Nelis	
Column Ann D’Haese – # 229 3 oktober	26
Hoe Cecilia patroonheilige van muzikanten werd	27
2020: wat een jaar! (vervolg)	
Helga Van den Bossche	28
Marc Bosman	29
Veerle Maertens	
Maarten Biesmans	30

Lut Lemmens	32
Terry Janssen	
Yolande Nachtegale	33
Column Ann D'Haese – # 240 22 november	34
2020: wat een jaar! (vervolg)	
Mieke Vandamme	36
Bert Horemans	
Myriam Van Lysebetten	37
Thierry De Paepe	38
Chris Venmans	39
Karen Teijssen	
Fons Van Mieghem	40
Guy Janssens	41
Tentoonstelling Yona	42
Interview Yona	43
2020: wat een jaar! (vervolg)	
Frie Geertsen	45
Myke Coen	46
Jan Schoonooghe	
Liesbeth Verstreken	47
Ann Massart	
Toon Govers	48
Ann Van Heesvelde	49
Bea De Winter	50
Uitgezwaard: Kristine Hermans	51
Column Ann D'Haese – # 245 12 december	52
Personalia	53
Oplossingen	55
Fijne feestdagen	56

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

Een Chorale-Corona-jaar

2020 zal in de geschiedenis van deCHORALE blijven hangen als een meer dan ongewoon jaar. Na onze laatste repetitie voor de Mattheuspassie op 10 maart moesten we door de corona pandemie de repetities stopzetten. Concerten vielen weg. Voortdurend hebben we met het bestuur gezocht naar mogelijke alternatieven maar die waren op dat ogenblik bijzonder schaars. We konden dankzij de inspanningen van Paul, Peter en Kristien wel even iets online aanbieden maar dat was natuurlijk beperkt en kon een gewone repetitie met dat zo gewaardeerde sociaal contact binnen deCHORALE niet vervangen.

We zagen wel heel leuke initiatieven bij de verschillende stemgroepen. Denk maar aan de groet-filmpjes en de bloemdoorgeef-video. Juist voor de vakantie kwamen we dan nog eens virtueel samen in een grote zoommeeting waaraan meer dan 80 koorleden deelnamen.

Uiteindelijk kwam met de vakantie ook het nieuws dat er wellicht terug kon gerepeteerd worden, zij het in kleinere groepen. Geen gemakkelijke opgave want de communicatie van de overheid wisselde constant en was zeker niet altijd even duidelijk. Er moest een eigen protocol opgesteld worden, alles moest corona-proef georganiseerd worden, etc. Het protocol van de overheid Cultuur wijzigde dan nog eens constant. Uiteindelijk konden we in september opnieuw van start gaan tot grote opluchting van iedereen, ook al was het beperkt én met mondmaskers. Het zingen viel heel goed mee en we zijn er zelfs in geslaagd om twee mooie koordagen te organiseren in Malle. De opnames die Paul gemaakt heeft zijn meer dan behoorlijk waarbij men zelfs niet

hoort dat er gezongen wordt met mondmaskers.

Maar opnieuw kwam corona sterk opzetten. Dit heeft ons op 22 oktober doen besluiten om de repetities opnieuw stop te zetten. Kort nadien heeft de overheid trouwens ook de maatregelen verstrengd waardoor repeteren onmogelijk werd. Momenteel is het afwachten hoe de toestand evolueert en hoe de start van de vaccinatie ons leven en ons koorleven in het bijzonder gunstig zal beïnvloeden.

Het zijn moeilijke tijden voor de werking van het koor. Er zijn geen concerten in het vooruitzicht en de huidige situatie laat niet toe al snel concrete plannen te maken voor 2021. Gelukkig kunnen we nog via de zoom-repetities contact houden met elkaar en thuis onder leiding van Paul blijven zingen. Dit is en blijft essentieel om ons mooie koor in stand te houden. Ik nodig hierbij nogmaals iedereen uit om actief deel te nemen aan de zoom-repetities. Voorlopig is dat het enige wat mogelijk is maar het is absoluut noodzakelijk om deCHORALE in stand te houden en dat willen we toch allemaal!

Het is niet gemakkelijk geweest om dit allemaal vol te houden en ik wil iedereen uitdrukkelijk bedanken voor alle inspanningen die er gemaakt zijn om het allemaal mogelijk te maken. Als het achter de rug is zullen we er zeker een glas op drinken.

Als afsluiter wil ik deze spreuk van de abdij van Rochefort meegeven: *Curvata Resurgo* (Ik buig maar recht mij opnieuw). We komen terug recht, Lang leve deCHORALE, ook in corona-tijden !

Karel Van Cauwenberghe

HET ARTISTIEK TRIO AAN HET WOORD

Beste zingende mensen,
met dit schrijven wil ik vooral even dag zeggen,
écht dag zeggen vanuit het hart.

Even laten weten dat ik jullie bewonder.

We missen veel zonder live CHORALE: het samenzijn, het contact én vooral het contact in klank, het contact in muziek, het contact in samen ademen en genieten van harmonisch samen zingen.

En toch... jullie zijn donderdagavond talrijk op post, ondanks het gemis, om er toch iets van te maken. Ik ben blij dat ik daar een steentje mag aan bijdragen!

Nu dat ik weet dat er veel van jullie echt wel uit volle borst meezingen tijdens de Zoom, zal de inzing opnieuw wat steviger worden. Ik engageer me ertoe om jullie zangspierballen opnieuw aan te spreken: intens ademen, stevig omgaan met tekst, een gedurfde stretch naar de uitersten (ook al ontploft dan soms de micro).

“Koördirigenten zijn bezorgd over de stemmen van hun zangers.” klinkt het.

En terecht! Dit hele apparaat, van de kleine stembandjes zelf (maximum 25 mm lang) tot het hele ondersteunende lichaam, ligt nu al lang stil of staat toch zeker op een lager pitje.

Daarom leg ik aan jullie deze interessante vragen voor, waar ook wij als professionele zangers in Corona tijd, in belanden. Eerder prikkelende vragen:

Wat maakt dat je zo graag zingt?

Hoe graag zing je voor jezelf, gewoon voor de leute, zonder concerten in het vooruitzicht, zonder prestatie als doel?

Voel je je eigen zangstem en je eigen nood aan zingen, omdat zingen verlucht en gewoon deugd doet soms?

Heb je steeds een groep nodig of een concert, of zing je zelf eens uit volle borst mee met de CD?

Soms zijn dit lastige vragen, omdat we meer dan ooit de verbinding missen van ‘samen zingen’. Uiteraard heb je de groep nodig, als je koos om in een koor te zingen. Natuurlijk!

En toch... misschien doet jouw zangstem ook een appèl op jezelf.

Misschien wil je lichaam terug die diepe zangademhaling voelen.

Misschien wil je stem terug eens uithalen naar die hoge noten.

Misschien wil je gewoon eens ‘luid zingen’ in deze stille en ingehouden tijd. De auto, mijn meest ideale zangplek soms.

Met dit schrijven wil ik je, vanuit bewondering en aanmoediging, aansporen:

“Luister naar die vraag en doe af en toe eens iets kleins en korts, gewoon voor de zanger in jezelf.

Omdat je als zanger weet dat je lichaam dit vraagt ‘als onderhoud’.

Omdat je als zanger weet dat je koor je straks weer nodig heeft.

Omdat je diep vanbinnen weet waarom jij als mens graag zingt.”

Kristien Vercammen

Een annus horribilis voor deCHORALE!

Dinsdag 10 maart staat bij mij (en waarschijnlijk bij vele zangers) in

mijn geheugen gegrift. Die dag hadden we een best pittige repetitie met 4 koren 'in der Ferne' opgesteld in de akoestische St. Theresiakerk, in de laatste rechte lijn naar de uitvoeringen van ons geliefde werk: de Matthaüspassion van Bach!

En toen ging het licht uit. Nauwelijks enkele dagen later sloeg het Corona-noodlot toe en mochten we onze concertdromen (tot op heden) opbergen.

Het heeft ons allemaal uitgedaagd om onze grenzen te verleggen, op zoek te gaan naar alternatieven, in de ICT te duiken, virtueel aan koorzang te doen, filmpjes op te nemen, opgenomen stemfiles boven elkaar te zetten,... maar eigenlijk vooral het echte werk te missen!

Wat een deugd deed het om in september even terug onder elkaar te kunnen zijn, in beperkte groepen weliswaar en met mondmasker op, maar toch. De klank was verrassend goed, het kwam allemaal snel terug, de goesting en het zangplezier borrelden op, ...

En wat een zaligheid om toch twee koordagen te laten doorgaan, in ons vertrouwde Malle, en met zeer intense momenten van luisteren, kijken, durven,... want da's toch niet zo vanzelfsprekend om op ruim anderhalve meter contact te houden met elkaar.

En dan weer het licht uit, in een knipperlicht-beleid van de overheid waar menig verkeerslicht jaloers op zou worden!

Wat het momenteel zal worden is andermaal koffiedik kijken, voorlopig even virtueel oefenen via Zoom-repetities tot de jaarwissel en dan (bang...) afwachten wat 2021 zal brengen.

Mogen we nog hopen op een Bach, misschien voor een beperkt publiek en waarschijnlijk vanzelf ook in kleinere koorgroepen en orkestblokken?

Mogen we hopen op de World Choir Games of op een najaarsconcert met de uitgestelde Beethoven-fantasie (de arme man heeft zijn feestjaar compleet in rook zien opgaan!) en ons geliefde Eternal Light?

Mogen we dromen en plannen maken voor 2022 en verder, met zoveel mooie projecten en nog te ontdekken koormuziek met een groeiend aantal enthousiaste CHORALE-zangers?

De veerkracht van de maatschappij en de mensheid kennende durf ik volmondig zeggen: "Ja!!"

Op de een of andere manier moeten en zullen we manieren vinden om terug samen te zingen, muzikale emoties te delen, vernieuwende concepten uit te proberen, ons publiek te verrassen en te ontroeren. We zijn het aan onszelf verplicht, we zijn het aan de muziek verplicht, we hebben hierin een maatschappelijke rol te vervullen want cultuur (en goede koormuziek in het bijzonder) is het cement van een samenleving.

Laat ons dit 'annus horribilis' maar snel achter ons laten en vooruit blikken naar tekenen van hoop, licht aan het eind van de tunnel, signalen van een maatschappij die zich

herpakt, de positieve energie van het terug toenemende licht en de komende lente.

En ondertussen oefenen we naarstig verder via de Zoomrepetities, de filmpjes, de video-links,... en proberen we onze studenten een hart onder de riem te steken en het gevoel te geven dat ze goed bezig zijn!

Ik wens jullie veel energie toe om hier ook daadwerkelijk mee aan de slag te blijven en wens ieder van jullie de vrede van Kerstmis en een gezegend nieuw jaar ☺

Van harte,

Paul

Als ik in het jaar 2058 als hippe zeventiger mijn memoires schrijf op mijn landgoed in het zuiden van Duitsland, dan zal aan het jaar 2020 een bijzonder hoofdstuk gewijd worden.

2020 werd het jaar van enerzijds: de pauzeknop, anderzijds: de herscholing.

De pauzeknop:

mijn leven is sinds 2003 gevuld met muziek. 2003: het jaar dat ik besloot om muziek te gaan studeren of - het is maar hoe je het bekijkt - het jaar dat de universiteit besloot dat

ik na 2 jaar proberen toch echt niet geschikt was voor een studie rechten.

Muziek studeren, muziek uitvoeren, repeteren en lesgeven. Na 17 jaar aan de weg timmeren begon ik al een aantal jaren het gevoel te hebben dat ik goed bezig was. Iets uitbouwen, op verschillende muzikale vlakken, niet alle artistieke eitjes in hetzelfde artistieke mandje. En dus was ik zowel koorleider op de Leuvense Keizersberg bij de Benedictijnen, assistent bij de CHORALE, maar ook docent in de

musicalafdeling van de Antwerpse kunsthumaniora en lid van het muzikaal - theatraal denkende Zangerscollectief. Dat levert een gevulde agenda op. Helaas levert dat eveneens op: dubbele boekingen, miscommunicaties, in extremis wijzigende plannen en meer van dat fraaie timemanagement-voor-dummies. Het klinkt misschien vreemd maar na die ontluisterende vrijdag de 13e (maart 2020) was ik bijna opgelucht. Eindelijk even een PAUZE-KNOP gevonden om mijn steeds maar voorthollende agenda tijdelijk het zwijgen op te leggen.

De herscholing:

‘Never waste a good crisis!’ Een beetje een dooddouner, maar er zit waarheid in. Had men mij in 2019 gezegd dat een groot oratoriumkoor als deCHORALE ook online kon repeteren, ik had het niet voor mogelijk gehouden. Had men mij in 2019 gezegd dat zingen en lesgeven met een mondmasker ooit de evidentie zelve zou zijn, ik had het weggelachen. De afgelopen maanden heb ik me bovendien verdiept in allerlei streamingsoftware, in digitale leerplatformen, in manieren om mijn lessen te herwerken zodat ze in dat digitale keurslijf zouden passen en in manieren om als uitvoerend muzikant mezelf en de business die me zo lief is opnieuw uit te vinden. Zo zaten Paul en ik regelmatig een avondje voor het PC-scherm op onze respectievelijke adressen een vreemd rollenspel te spelen via Zoom: ik als leraar, Paul als ‘student’ (“Dinneweth!!!!!! heb je alweer niet gestudeerd?” Nee, dat heb ik niet echt durven zeggen, stel je voor, haha) en dan maar uitproberen hoe we in hemelsnaam

dat examen gehoortraining in het conservatorium online konden organiseren. Rond dezelfde tijd zat ik mezelf te filmen en digitaal door te sturen voor een filmpje van het Zangerscollectief dat rond Pasen 2020 een onverwacht succes bleek en zelfs het journaal van één haalde, aangekondigd door Martine Tanghe! Maar het toppunt van mijn persoonlijk herscholingstraject? Een boormachine bestellen bij de HUBO en er bij mij thuis in slagen om de oude, versleten gordijnen van de woonkamer eigenhandig borend en vjzend te vervangen door een stel hippe, witte lamellen, ook online besteld. Ik - en Dolores zeker - sta nog steeds versted van mezelf! Wie mij kent, weet dat ik veel capaciteiten heb maar klussen is er geen van. Pardon, wàs er geen van!

Het grote corona-leed is mij en mijn familie bespaard gebleven. Mijn jongste broer - longarts in Maastricht - heeft corona doorgemaakt tijdens de eerste lockdown maar is er gelukkig zonder veel gedoe van hersteld. 2020 bracht zelfs een bijzonder grote vreugde want Dolores en ik verwachten een zoontje in februari 2021! #kleinemaus. Dus, dat vermaledijde jaar 2020 zal in mijn memoires toch ook een gelukzalige toets krijgen. Overigens, Martine Tanghe zei het zo mooi bij haar afscheid: “Hou vol, alles komt altijd goed.” Net zoals ze erin slaagde om mij als achtjarige uit te leggen wat George Bush senior in Koeweit aan het doen was, heb ik ook anno 2020 geen enkele reden om aan de correctheid te twijfelen van iets dat Martine op TV zegt...

Peter Maus

LEDENBLAD DECHORALE GAAT DIGITAAL

Dit is een heel bijzonder nummer van deCHORALE want dit is de laatste editie die in deze vorm zal verschijnen. Ook kregen we nog nooit zoveel inzendingen van jullie, beste lezers. Hartelijk dank daarvoor!

Achter de schermen wordt er hard gewerkt om vanaf 2021 het ledenblad in een nieuw jasje te steken en het digitaal aan te bieden aan alle koorleden, projectzangers en geïnteresseerde oud-leden.

Naast het milieuaspect biedt het digitaal gaan nog heel wat voordelen: je kan het lezen op je tablet aan de ontbijttafel, op je smartphone onderweg naar het werk of op je pc tijdens je lunchpauze. Het blad zal ook aantrekkelijker en completer worden doordat er meer kan met beeld, foto's en video's.

In het communicatie aanbod van ons koor willen we een essentiële schakel zijn. Het is onze ambitie om achtergrond- en randinformatie te brengen: visieteksten over de koorwerking en repertorium keuze, we willen vooruit- en terugblikken op concerten, persoonlijke verhalen van koorleden delen, je muzikale kennis bijschaven met allerlei info over muziek, componisten, muzikale gebeurtenissen enz. en indien het even kan, voegen we graag nog wat humoristische noten toe.

Ook het redactieteam ondergaat een make-over. Na jaren van trouwe dienst heeft Wilfried Cajot de fakkel doorgegeven. Dank je wel Wilfried voor je bijdragen en expertise gedurende al die jaren!

Het vernieuwde redactieteam zal bestaan uit: Lut Lemmens, Ann D'Haese, Guy Janssens, Bert Lauwers en Terry Janssen. Voor de technische kant kunnen we rekenen op Helga Ophoff en Ann Van de Genachten, die instaan voor deCHORALE website.

Het redactieteam rekent echter ook op jullie allemaal. Ieder lid is 'verslaggever ter plaatse' en kan een artikel, dat van dicht of ver verband houdt met ons koorleven, inleveren.

Wij duimen dat deze digitale omslag een succes mag worden!

2020: WAT EEN JAAR!

Dat 2020 een heel speciaal jaar is, staat als een paal boven water en uiteraard hebben we het dan niet over het feit dat 2020 een schrikkeljaar is en daarbij ook een extra week telt. Toen in maart gans België in lockdown ging, werden uiteraard ook alle activiteiten van deCHORALE stopgezet. 176 dagen gingen voorbij tot de eerste noot weer klonk bij deCHORALE. Van september tot half oktober werd er heel enthousiast gerepeteerd met als hoogtepunt de koordag in Malle. Maar dan sloeg het coronavirus terug en moesten de repetities weer geannuleerd worden...

In dit nummer geven we een soort van 'historisch overzicht' hoe jullie die corona crisis en de lockdown ervaren hebben. Wij vonden het alvast interessant om lezen dat, hoewel het om hetzelfde onderwerp gaat, iedereen toch een andere invalshoek heeft.

— — — — —

Wat ik het meest heb gemist tijdens corona is afwisseling van het dagdagelijkse leven. Thuis in mijn kot, door mijn werk aan de pc gekluisterd. Vaak alleen, het virtuele contact via het scherm, met Zoom en allerlei andere tools waarmee een mens in de woonkamer van een ander kan binnenkijken. Eerlijk gezegd, het nieuws viel mij bij momenten zwaar, altijd maar corona, en ik ben niet alleen. Toch mag ik mij gelukkig prijzen, ik heb mijn werk nog, ben gezond en wel, anderen hebben het véél moeilijker. Ik ga graag naar concerten, opera, ga graag op reis. Dat heb ik natuurlijk gemist. Dat hebben we allemaal gemist. Een concert? ik ben er nog niet toe gekomen. Terwijl het wel zou moeten, om al die performers, muzikanten, podiummensen te steunen.

Ik heb veel muziek geluisterd de voorbije maanden, vooral koormuziek toch wel. En nieuwe ontdekkingen gedaan. Al bij al is koormuziek toch wel het mooist van al, omdat het zo indringend werkt. Van stem tot oor, van oor tot in de ziel. Onze levens zijn veranderd, maar hopelijk valt alles ooit terug in een aanvaardbare en doenbare plooi. We zullen er het beste van moeten maken.

Bert Lauwers

De laatste repetitie op dinsdag 10 maart staat in mijn geheugen gegrift. Omdat Paul en ik donderdag avond op shortski zouden vertrekken en Peter niet kon overnemen, werd de repetitie verplaatst naar dinsdag in de grote Sint Theresia kerk, ver uit elkaar. Wie kon toen denken dat het ver uit elkaar zingen de nieuwe standaard zou worden. De skireis werd geannuleerd maar niets kon ons tegen houden. We boekten een hotelletje in Lech. Gepakt en gezakt vertrokken we vrijdag in de vroege ochtend niet wetend dat het land in lockdown zou gaan diezelfde vrijdag. Bij onze terugkeer op zondagavond werden we overstelpt met berichten en drong het pas toen tot ons door wat er allemaal aan de hand was. We durfden bijna niet meer buiten komen, dus snel boodschappen gedaan op maandag om een hele week verder te kunnen. Langzaam maar zeker viel het leven een beetje stil. Mensen konden niet naar hun werk, families kwamen op straat om een wandelingetje te maken met de kinderen. Ondanks de dreiging van het virus weerklonk er ook veel gelach, spel, ontspanning, lopers, fietsers. Iedereen kwam naar buiten, witte doeken aan de vensters, applaus om 20 u. Na een stressvolle werkdag met vragen van klanten naar duizenden mondkmaskers, brillen, handschoenen, ontsmettende gels, e.d., kon een avondwandeling deugd doen en me tot rust brengen, genietend van de stilte in de straat, geen auto's, geen lawaai. Een vredige rust kwam over de stad en in ons leven.

Het zingen verdween naar de achtergrond, geen repetities meer, geen concert. Wat moest ik zingen? Het gemis van mijn kinderen knaagde en mijn hoofd stond er ook niet naar om veel te zingen. Zodoende verdween het ook op de achtergrond. Echt gemist heb ik het toen niet, ook omdat ik geen doel meer had, geen concert om naartoe te werken.

Nu, enkele maanden later en nog steeds in volle crisis denk ik met weemoed terug aan de donderdagen in het SAC. Samen zingen, samen plezier maken, samen lief en leed delen. Dat dit nu niet meer kan, stemt me droevig. Maar ik trek me op aan de gedachte dat we ooit weer samen zullen zijn om mooie muziek te maken en te genieten van het samen zingen en de mooie dingen des levens.

Gerda Cornelissen

Toen mijn man en ik, samen met 15 vrienden, op 19 februari 2020 het vliegtuig namen om een 17 daagse rondreis te maken in Noord-Vietnam, was Corona nog een beetje de 'ver van ons bed show'.

Wij waren toen nog de mening toegedaan dat het Covid 19 virus, net als het Sars virus, zich enkel ergens in China ontwikkelde en daar ook zou blijven...

Echter, tijdens die rondreis viel het ons op dat de lokale bevolking ons scheef bekeek als we geen mondmasker droegen. Stilaan sijpelden verontrustende berichten binnen dat het Covid 19 virus aan een stevige opmars was begonnen in heel Europa en zeer specifiek ook in België.

Het moet gezegd dat de Vietnamezen, die al te maken kregen met o.a. Sars en vogelgriep, onmiddellijk resolute maatregelen namen. Chinezen, Zuid-Koreanen en Russen, het leeuwenaandeel van de jaarlijkse toeristenstroom, waren niet meer welkom. Er was een extra bijrijder wiens taak het was de bus iedere dag te ontsmetten. In restaurants werd onze temperatuur gemeten. Bijna had ik de boot voor Halong Bay gemist omdat mijn temperatuur meer dan 37°C bedroeg. Het zou voor onze fantastische gids ook zijn (voorlopig) laatste groep toeristen zijn want kort daarna gold ook voor België, samen met een groot aantal andere Europese landen, een toegangsverbod.

Wij fietsten tijdens de lockdown regelmatig richting Antwerpen of Mechelen. Allemaal een beetje surreëel: noch winkels, noch cafés. Dan maar een picknick met een goede fles wijn. Het had ook iets idyllisch.

Ik betrap me erop nog geen woord gezegd te hebben over het koor. Eerlijk, ik heb met veel plezier en interesse de filmpjes bekeken maar echt veel oefenen... Neen, ik vrees dat ik hier geen goede punten scoor op mijn koorrapport. DeCHORALE is voor mij het 'totaalplaatje'. Samenkomen op donderdagavond met mensen die allemaal graag zingen. Een dirigent, zangcoach en begeleider die met volle overgave onze koorgroep naar een hoger niveau proberen te tillen en ons goesting doen krijgen om gedurende de week de partituren ter hand te nemen.

Ik ben dan ook bijzonder blij dat we weer kunnen zingen, ook al is het met 1,5 m afstand en met mondmasker. En hopelijk blijft dit zo want op het ogenblik dat ik dit neerpen – 17 oktober – ziet de toekomst er niet erg rooskleurig uit.

Marijke Van der Wal

Sinds lang lijd ik aan een milde vorm van 'chaotisme'. Alles wat een beetje structuur aanbrengt in het leven helpt. De repetities op donderdagavond deden dat op een prettige en rustgevende manier. De CHORALE vulde tegelijk mee een muzikaal gat van kosmische afmetingen, daar paste van alles in, de Mattheuspassie meest recent maar desgewenst ook Lentevreugd (in uptempo, een beetje jazzy). Jawel, de honger naar nieuw is groot. Om de ontmoeting niet te vergeten, de band met meer dan 100 anderen. In die hele coronaperiode heb ik keihard moeten werken. Ineens werd ik een digitale leidinggevende in een moeilijke interim opdracht en probeerde ik het team aan mekaar te lijmen door een korte dagelijkse team-meeting. In videoversie. Alleman gereduceerd tot twee dimensies + geluid. En zo zou het heel lang blijven. Collega's, vrienden, familie, verenigingen, tenoren, alles ging in de digitale molen en draait daar nog steeds rondjes. Het gaf een algemene stilstand op sociaal vlak, ik geloof niet dat ik buiten het professionele veld iemand nieuw heb leren kennen in deze periode. En dat knaagt. Om mij in gang te krijgen is een concreet doel nodig. De filmpjes van Paul motiveerden me onvoldoende, dat lag absoluut niet aan hem maar aan mij. Ik moest over een behoorlijke drempel om 'Elijah Rock' en 'An Irish blessing' te durven opnemen. Na wat rondzoeken op internet klopte ik digitaal aan bij het Voice Company Koor, een Nederlands koor dat naast drie subgroepen van zangers (Haarlem, Lelystad, Nijkerk) al jaren simultaan met online zangers werkt. Je zit tegen je scherm

te zingen in een Zoom-setting, net als wij nu gaan uitproberen. De micro uit, al mag hij af en toe op als de dirigent feedback vraagt. Zo oefende ik mee met delen uit de 'Messiah', het 'Miserere' en 'Peacemakers' van Jenkins. Een verademing. Weer samen zingen. De aanpak was heel anders dan wij gewend zijn, trager, gericht op noten kraken. Maar ik was heel erg welkom en in een klap was het koor internationaal.

Als stemafgevaardigde onderging ik een jobverschuiving, mijn rol was nu vooral de boel bijeenhouden. Ik begon columns te schrijven voor de WhatsApp groep van de tenoren. Twee per dag: een ochtendgroet en een slaapmuts. Dat heb ik drie maanden volgehouden. Tja, doseren, ook al niet mijn sterkte... Nu schrijf ik nog 1 à 2 stukjes per week, nummer 240 ligt klaar. Grappig is dat ik niet meer normaal rondkijk, werkelijk in alles zoek ik een verhaal-met-foto. De voorraad 'nog te schrijven vertellingen' blijft groeien. Van de bijzondere corona-repetities-met-mond-kapje in Sint Theresia heb ik ongelooflijk genoten. O ja, ik heb leren lachen met mijn ogen.

Ann
D'Haese

COLUMN ANN D'HAESE

DINSDAG 15 SEPTEMBER

#224 Al vijf dagen tors ik Een Belofte op mijn frêle schouders namelijk feedback over de repetitie van vorige donderdag. Tenoren die trouw naar het journaal op de Vlaamse Auntie Beeb kijken (vrijdagavond 19 u.) weten al iets. Bijvoorbeeld dat wij nog steeds stemhebbend zijn, ondanks maandenlang stilzwijgen, ondanks het gemis aan vocale coaching en ondanks het gebrek aan oratorium-uitdaging. Vijftien tenoren durfden het aan. Spontaan tekenden zich de oude segmenten af: zij die op tijd waren (of te vroeg) en zij die te laat kwamen. Discreet binnen sluipen was er niet bij, de camera's van de VRT zaten er boenk op. Als voorprogramma was een groepje Poolse katholiekjes hun communie aan het voorbereiden geweest. Zij werden begeleid door een non met een authentieke grijze kap. De moderniteit heeft helaas ook hier toegeslagen. Zij had een laptop en beamer bij en voorzeker heeft zij haar pupillen een powerpoint-presentatie gegeven over de heilzame effecten van het heilig vormsel. Paul en Kristien hielden zich gelukkig bij de ambachtelijke, ppt-vrije aanpak. Afwisselend met mondmasker, face shield of zonder kap,

de grote afstand liet het zonder meer toe. Kristien had grondige research gedaan om het Doornroosje van onze adem en stem weer wakker te maken, super! Naar het voorbeeld van de gekruisigde vooraan in de kerk brachten wij onze armen zijwaarts tot op schouderhoogte terwijl we inademden. Een klein half uur leerden we onze boventonen – de 'zinding' – te vangen en onze ademstroom er naartoe te sturen, dit om niet op een eiland te zingen. Denk maar aan Japan, dat uit 6 800 eilanden bestaat en toch als één land functioneert. Paul trainde geheugen en samenzang met de canon 'Come follow me'. Die leek op het ding van de partituur maar was toch behoorlijk anders. 'An Irish blessing' vertederde ons gemoed. We leerden eerst de melodie in de sopraanstem, dat kan nog van pas komen als de baard bij de heren weer uit de keel zou gaan. Bij dit alles was Peter de stille begeleider zonder commentaar of grapjes. Dat was wennen. 'May the wind be allways at your back', met deze meteorologische wens fietste ik welgezend en gezwind naar huis. Slaapwel, allemaal.

2020: WAT EEN JAAR! (VERVOLG)

De voorbije maanden miste ik vooral de repetities van de 'grote' oratoriumwerken. Ik zong tijdens de lockdown wel bij het instuderen van partituren en bij de online CHORALE-repetities. De video's waarbij Paul zelf enkele stukken dirigeert heb ik daarbij erg geapprecieerd.

Op donderdagavonden heb ik vooral gelezen en enkele partituren beter ingestudeerd (o.a. Canto general, Eternal Light, Mattheus Passie) Naar concerten ben ik niet geweest. Met mijn 7 hobby's zijn mijn dagen trouwens goed gevuld. Er zijn tenslotte maar 24 uren in een dag en 7 dagen in een week...

Tijdens de lockdown heb ik zoals velen werken uitgevoerd die reeds 'weken, maanden, jaren' lagen te wachten op uitvoering.

Tot slot hoop ik dat iedereen de moed en de volharding zal opbrengen om de coronamaatregelen nauwgezet te blijven toepassen... desnoods jaren!!!!!!

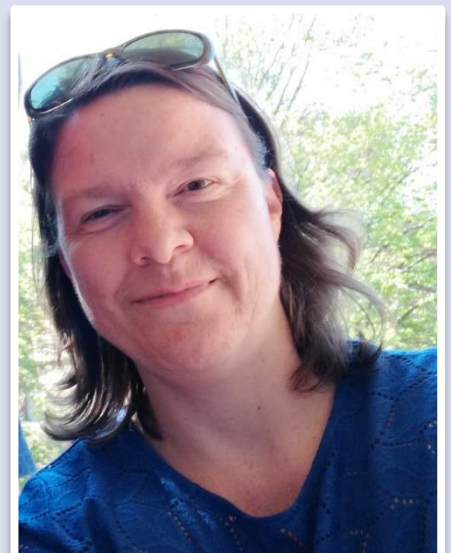
Norbert De Loecker

Natuurlijk miste ik onze wekelijkse repetities wel, maar dat viel nog wel mee, dacht ik. Ik vond het ook wel fijn om donderdagavond eens gewoon thuis te zijn. Er waren de leuke initiatieven voor zwaafilmpjes en bloem-doorgeef-filmpjes. Een hele opgave om een origineel filmpje te maken met beperkte middelen. Maar wat was ik telkens ontroerd om het resultaat te zien.

Pas tijdens de workshop solozang bij Kristien in juli en augustus merkte ik ten volle hoeveel ik het zingen toch gemist had. Zeker toen we de canon 'Come Follow Me' deden. Een klein stukje samenzang in deze workshop. Wat werd ik daar instant vrolijk van!

En toen ik tijdens de eerste repetitie van deCHORALE begin september bij 'An Irish Blessing' de tranen in mijn ogen voelde, werd het wel duidelijk. Ja, natuurlijk miste ik het samen zingen heel erg! Maar ik ben ervan overtuigd dat we er binnenkort eens zo hard van gaan genieten.

Katja Hazes

In coronatijd...

14/11/2020

Ik heb lichte kluizenaarstrekjes, maar nu is het wel genoeg geweest. Natuurlijk heb ik genoten van de tijd die vrijkwam voor mezelf en het gezin, zeker 'in den beginne'. Ik heb erg veel gefietst en wat meer getuinierd. Onze kleine tuin bood ons een luxe die veel anderen moesten missen. Bovendien kon ik er in de zomer ook even uit met het gezin en met vrienden. Het besef dat wij het nog goed hebben, helpt om een en ander wat te relativeren, maar geeft me aan de andere kant ook een machteloos en zelfs nutteloos gevoel. Er is zoveel leed (mentaal en fysiek) en ik ga hier gewoon door in mijn telewerk-bubbel, vanuit mijn 'splendid isolation'...

Ondertussen weegt het steeds zwaarder dat we amper nog onder de mensen mogen komen. Zeker in combinatie met het wegvallen van deugdgedoende en o, zo nodige Cultuurbeleving, actief én passief. Gelukkig was de koordag in Malle een absoluut hoogtepunt.

Merci daarvoor !

Stefaan Calmeyn

1 januari
2020 - Een
gelukkig en
gezond
Nieuwjaar !
Het Corona
virus heeft
ons, meer
dan
ooit, doen

inzien hoe waardevol deze woorden zijn.

Wanneer ik terugkijk op de voorbije maanden dan ben ik **gelukkig** dat onze kinderen, kleinkinderen en de vele andere familieleden nog **gezond** zijn.

Dagen en tijd werden echter anders ingedeeld dan gepland: géén reizen, géén familiefeesten, géén koorrepetities, géén culturele- of andere groepsactiviteiten, maar 'babbel- en wuifsessies' op de stoep met kinderen en kleinkinderen, zoomsessies en face-time gesprekjes met vrienden.

Wandelen in eigen buurt en land, een praatje slaan met de burens, tuinieren, breien, lezen, puzzelen, muziek beluisteren, fietsen, oude foto's uitzoeken en sorteren ...

Zingen op m'n eentje, dat lukt niet ... ik mis de groep, het samen werken naar een project toe, het warme gevoel wanneer alle stemmen samen 'muziek' maken die beroert en ontroert.

Met véél vertrouwen hoop ik binnenkort iedereen terug met een warme knuffel en zoen een **gelukkig** en **gezond** Nieuwjaar te kunnen wensen.

Liliane Marinus

Beste koor-collega's,

Vandaag is het 15 november 2020, dag van de Dynastie .

Ondertussen leven we al 8 maanden in een andere wereld. Een wereld van dagelijkse statistieken, constante bijsturing van maatregelen om de pandemie de kop in te drukken en de daaropvolgende discussies over het nut van deze maatregelen. 'Het nieuwe normaal...' Wat een term, eigenlijk !

Zullen we 'het nieuwe normaal' echt ooit gewoon worden? Ik denk van niet en ik hoop ook dat we het nooit gewoon zullen moeten raken. Dat we toch ooit terug zullen kunnen doen wat we altijd al gedaan hebben: samen komen zonder afstand te moeten houden, samen kunnen zingen, iets drinken en wat keuvelen na de repetitie.

Toen we midden maart plots allemaal in lockdown moesten, hebben Wilfried en ik voor enkele maanden aan mantelzorg gedaan en met de 93-jarige vader van Wilfried in zijn appartement aan zee verbleven. Initieel dachten we dat het enkele weken zou duren. Het zijn uiteindelijk 3 maanden geworden.

Op zich een hele ervaring, niet alleen omwille van het feit dat je een 93-jarige man elke dag opnieuw erop moet wijzen dat de viswinkel niet open is, dat hij zijn handen moet wassen als hij even buiten is geweest en dat hij een masker moet opzetten. De combinatie mantelzorg en telewerken was een uitdaging. Ook het leven aan zee was een bijzondere ervaring. Tot nu toe was de kust mij vooral bekend als een verblijfplaats in het toeristisch seizoen. Nu kon ik buiten het seizoen en in het voorjaar, wanneer nog niets wijst op enige toeristische activiteit, een andere kust en Noordzee ontdekken.

Een dagelijkse wandeling langs het strand heeft me de zee in al haar facetten doen ontdekken: stormachtige zee, algenschuim dat als een tapijt van opgeklopt groenig melkschuim op het strand komt te liggen, massa's schelpen die na een storm aanspoelen, zeebewoners die je niet ziet als er teveel mensen op het strand en in het water vertoeven...

Elke dag bracht de zee iets nieuws.

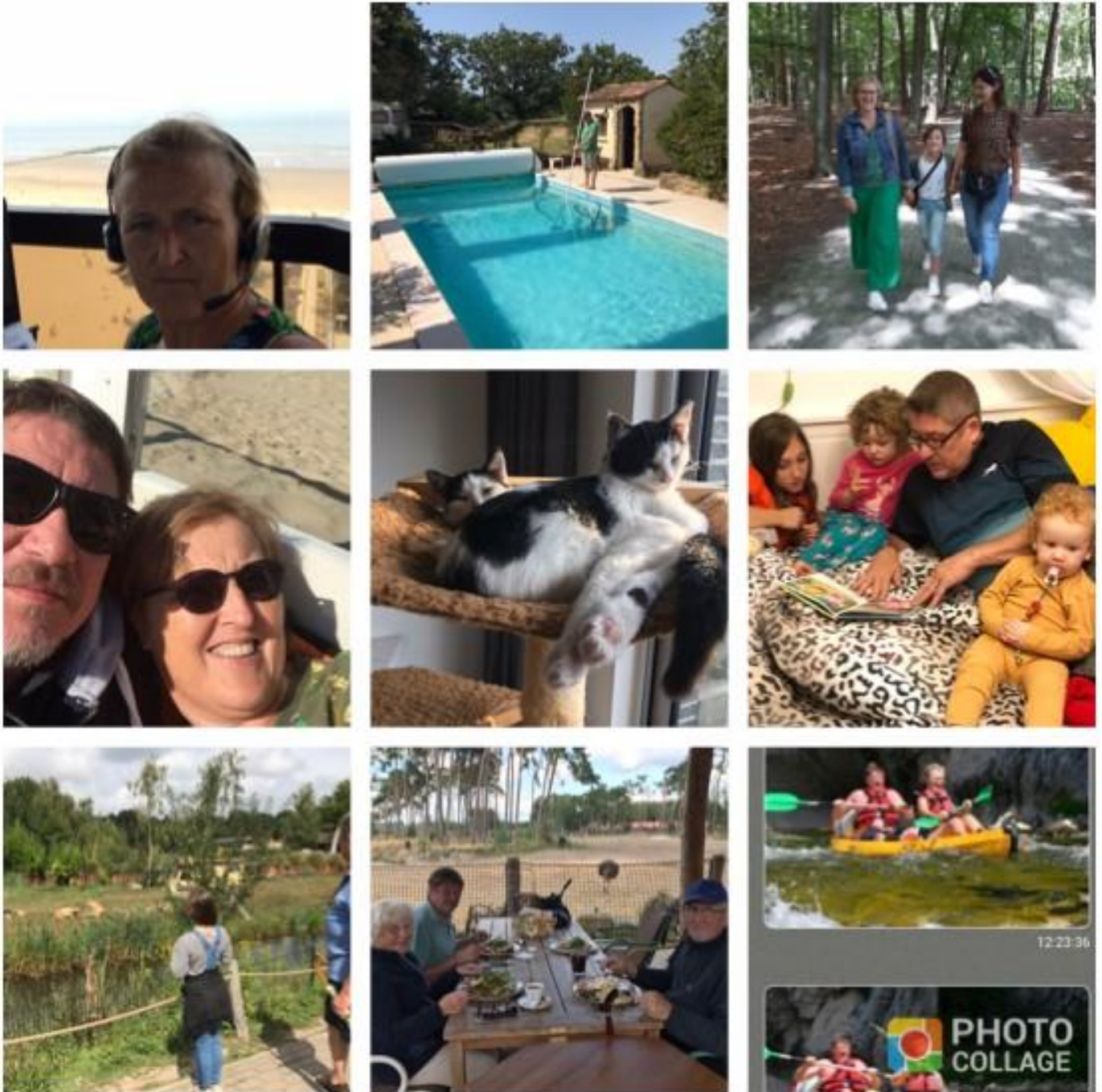
Ik hou van de zee, maar toch wordt het enigszins eentonig. De groene variatie die het binnenland ons biedt, prikkelt onze zinnen toch meer, vind ik.

Midden juni zijn we teruggekeerd naar eigen streek. Opa Walbers was gewoon geraakt aan het 'nieuwe normaal'. De maatregelen werden versoepeld en we verlangden naar huis en naar de rest van onze familie.

Naar de kinderen, kleinkinderen en mijn ouders, die helaas andere katten te geselen hadden omdat mijn vader terug kanker heeft, een secundaire kanker na een chemobehandeling 5 jaar geleden. Het leven met al zijn ups en downs staat niet stil, ook niet in tijden van Corona.

Ondertussen gaat het redelijk met hem. De behandeling die hij nu krijgt slaat aan en hij heeft er moed op. 82 jaar en nog zin om te leven, als is het met de nodige omzichtigheid omwille van Corona. Ik kan er alleen maar dankbaar om zijn.

Dit is ook de reden waarom Wilfried en ik ervoor gekozen hebben om geen risico's te nemen en niet te komen zingen. Zolang er geen vaccin is, zolang we niet terug volop en vrij kunnen komen zingen, kiezen wij ervoor om terug te plooiën op onze kleine bubbel en de tijd die we hebben te besteden aan en met onze allernaasten. Misschien moeten we 2020 het jaar van de nieuwe ervaringen noemen.

We werken nu van thuis uit en kunnen na onze dagtaak nog iets doen in huis of in de tuin. Geen flatje meer in Brussel, geen pendelen meer, geen files meer ... Er zijn ook pluspunten aan lockdowns.

De zomer heeft ons toch nog vakantie gebracht. Niet zoals gepland, maar we hebben genoten van een vakantie in de Provence in onze eigen bubbel, evenals van een

kampeervakantie met de kleinkinderen in het vakantiepark Beekse Bergen.

Kamperen hoort ook bij de nieuwe ervaringen van 2020. We hadden eind 2019 een sleurhut gekocht die we op een seizoenplaats wilden zetten zodat wijzelf, maar ook onze kinderen en kleinkinderen hier het ganse seizoen van zouden kunnen genieten.

De bedoeling is om elk seizoen een andere streek te zoeken op max. 100 km van huis, zodat we gemakkelijk op vrijdag naar de camping kunnen rijden en gedurende het weekend de regio kunnen verkennen.

Het kampeerseizoen liep normaal gezien van 2 april 2020 tot 24 oktober 2020, maar in 'het nieuwe normaal' is het kampeerseizoen pas begonnen na 15 juni. Toen gingen de grenzen weer open. (Beekse Bergen ligt namelijk in Hilvarenbeek – bij Tilburg Nederland).

Het nieuwe normaal daar was dat we niet ongelimiteerd konden gaan zwemmen in het overdekte zwembad, het wandelen in het safaripark in één richting verliep en het buurten met de kampeerburen beperkt bleef. Daar waren wijzelf niet echt rouwig om want het typische Hollandse koppie koffie drinken bij de burens is nu toch niet echt wat wij dagelijks ambiëren.

Als 'bleukes' in het kamperen hebben we van onze kampeerburen heel wat goede raad gekregen. Sommige raad hebben we opgevolgd, sommige raad hebben we in de wind geslagen. Al doende leert men, hebben ze ons vroeger altijd gezegd.

Volgend jaar hopen we op een herkansing en een vol seizoen naar de Beekse Bergen te kunnen gaan.

In 2022 trekken we waarschijnlijk naar Zeeland of naar de Veluwe... blijven plannen, blijven dromen.

Een andere nieuwe ervaring van 2020 is het 'lege nest syndroom' want onze jongste is gaan samenwonen. Geen grote kindjes meer in huis, maar daarom nog niet minder werk want

kinderen die gaan samenwonen in een huis dat nog verbouwd moet worden, hebben hulp nodig: kappen, breken, opbouwen, schilderen, een verwilderde tuin terug betreedbaar maken, poetsen, verhuizen...

En als remedie op het 'lege nest' is onze laatste 'nieuwe ervaring van 2020' een setje van 2 viervoeters: Mauro en Macy hebben bij ons een nieuwe thuis gevonden sinds eind oktober. Deze 2 kittens zijn broer en zus die gevonden werden en voor adoptie werden aangeboden via het dierenasiel.

Een goeie daad in deze moeilijke tijden: wat warmte in huis, wat extra knuffels.

Dit is zowat in een notendop wat ons de laatste 8 maanden heeft bezig gehouden.

Zo zal iedereen wel zijn verhaal hebben.

Als lid van de tenoren ben ik de voorbije maanden verward geworden door onze Ann met dagelijkse columns. Het waren keer op keer pareltjes van teksten, mijmeringen, hersenspinsels die ze met ons deelde.

Ondertussen heb ik ook ontdekt dat er heel wat fervente puzzelaars onder de tenoren zitten. En sommige tenoren laten ons meegenieten van hun uitstapjes met de fiets via een kleine fotoreportage.

Altijd leuk om even door te lezen of naar te kijken als ik even tijd heb.

We hopen dat het met iedereen goed gaat, dat iedereen gespaard blijft van Corona zowel zelf als in familie/vriendenkring.

Geniet van de kleine dingen, je bubbel, je knuffelcontact ... en hopelijk weer tot gauw

Arianne De Ben

Met mijn vele interesses en mogelijkheden ben ik deze 'andere' tijd goed doorgekomen. Vervelen is mij onbekend en heeft 'het missen van ...' gecompenseerd en verzacht.

Daarnaast heel erg genietend van rust en stilte en van het vrij zijn van 'moeten'.

Te horen hoeveel mensen echte zorgen en problemen hebben geeft me het besef dat ik geen reden heb om te klagen.

Dit geeft me de sterkte om met mijn intentie stil te staan bij en energetisch een hart onder de riem te steken van hen die het, om welke reden dan ook, moeilijk hebben.

Elke vorm, klein of groot, draagt bij om mekaar te ondersteunen ... o.a. de inspanningen die deCHORALE levert om onze verbondenheid door muziek levend te houden.

Dominique Colémont

Voor mij zijn de lockdown periodes echt wel een spiegel geweest: ik heb mezelf (nog meer) leren kennen als een doener. Ik duizel van wat ik op die hele periode tot hier toe met mijn handen gedaan heb: schilderen, beton gieten, metselen, bezetten, lassen, snoeien, timmeren enz. , zoveel als kan in de buitenlucht.

Heel anders dan de 'scherm'-tijd die we bijna noodzakelijkerwijs moeten besteden aan alle sociaal verkeer: sms'en, mailen, skypen, zoomen... wat voel ik daar een weerzin tegen!

Hoewel, gisteren was ik 'aanwezig' op een familie-bijeenkomst. Met een dertigtal schermmpjes, met telkens één, twee, soms vijf gezichten. En ja, het deed deugd. Zoals samen met 72 het pijltje volgen op Paul zijn partituur en meezingen zonder de anderen te horen. Ja hoor, het went al een beetje.

Laat de donderdagavond dus maar CHORALE-schermtijd zijn.

Een voordeel van het online zingen: in ons traditioneel donderdags avondmaal (spaghetti) mag nu flink wat look!

Stefaan Ardui

Zaterdag 26 september

227 Hèhè, donderdag nog eens een coronaproof koorrepetitie gehad, het kado van de week. De tenoren na de bassen dit keer, om 21.30 u. Alweer onder auspiciën van Sinte Theresia. Voor het vertrek had ik minutenlang de tanden gepoetst en gegorgeld met citroenjenever. Het mondmasker in de namiddag nog eens gul ondergedompeld in de Dettol. Ter plekke niet alleen de handen ontsmet maar ook de tong, kwestie van geen onvertogen woord of klank te produceren. Op de tafel in het inkomhalletje lag bij de gel een kruisbeeld waarvan het onderste deel – preuts – ingepakt was in een niet meer zo wit doekje van Hakle Vochtig. Ik begrijp dat men de edele delen van de gekruisigde aan het zicht onttrekt als de afstand minder dan 1,5 meter is 😊. Tevergeefs zocht ik het wijwatervat. Iedereen beseft de gevaren van dit open recipiënt maar in andere tijden denkt men ook niet aan de daar rondzwervende bacteriën. Instant bedacht ik een (volledig sluitend) businessplan voor de distributie van gewijd ontsmettingswater op basis van eersteklas jenever in alle wijwatervaten te lande! Het opzet was om gezellig met Wilfried (T01) te fietsen. Koersen zelfs, want ik had 'goei benen'. De hemelsluizen gingen om 20.50 u. echter helemaal open. Dankbaar aanvaardde ik een lift in de slee

van Wilfried en het gezelschap van Maarten (T06). Twaalf tenoren waren present. Na het inzingen met Kristien leerden we opnieuw een canon, 'Schön und lieblich'. Volgens onze dirigent, die dit onderverdeelde in zes puzzelstukjes voor het geheugen, deed deze aanpak beroep op verschillende delen van ons brein. Links en rechts, cortex, amygdala, hersenstam, thalamus, geen onderdeel dat niet verwend werd met het zingen van dit eenvoudige liedje. Zou het lukken zonder partituur? Natuurlijk! Tenören und Tenörinnen, wir schaffen das! Toen Paul dus zelf als eerste de draad kwijtraakte, raapten wij hem zonder de minste aarzeling op. Al was dat omdat sommige tenoren zich thuis stiekem voorbereid hadden. Evenwel niet op 'Beati quorum via integra est' van Stanford, dat van onder de mondkap klonk als 'Bea-die-zo-goed-Mia-in-de-sla-legt'. Mia van Maria? Tsss, Bea (T05). Het uur vloog weer eens voorbij en er zijn veel oxytocines vrijgekomen. Nog een gezonde dag, allemaal.

2020: WAT EEN JAAR! (VERVOLG)

is er in overvloed: volksdansen, Weense melodieën, liederen, koorzaken, kinderliedjes, vioolsonates, vioolduetten, vioolsolo's, vioolstudies, ...

Soms deden de luisteraars een suggestie en dan werd daar werk van gemaakt.

Memorabele dagen:

-[09mei] deCHORALE op bezoek mét camera, in de persoon van onze Walter van Rijsbergen, chapeau!!

-[17mei] Mortsel TV opnames, direct uitgezonden op internet en een chocolade trofee als aandenken.

-[08juni] een gloednieuwe kindertekening van Rose, bloemen en versnaperingen van de bureu.

Edmond Van Dommelen

Vanaf de tweede helft van maart vroeg buurvrouw Sabine of ik zin had om een straatserenade te spelen met de viool...

We hebben dat dagelijks volgehouden tot 8 juni. Buurvrouw Sabine maakte dan filmpjes en trok wel eens wat grimassen om de ernst van mijn gezicht te vegen. Ik had tussen de liedjes een zelf gefloten tune: signaal om de camera even los te laten.

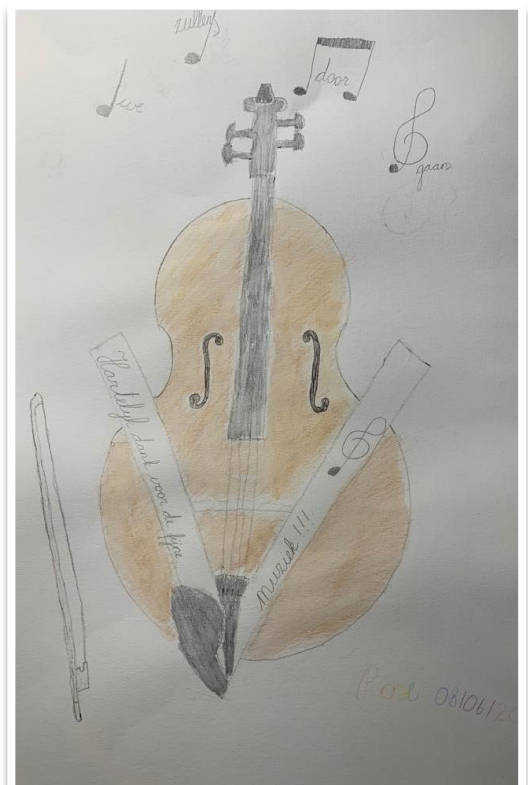
Zo ontstond een dagelijkse routine: liedjes kiezen, repetitie, mail rondsturen met het programma, liedteksten toevoegen en klaar staan om 20.00 u. stipt.

Als de wind de partituren deed wapperen werd de iPad dé uitkomst.

Een memory-stick met soms pianobegeleiding gebruikte ik ook nadat die gecheckt was of die effectief in correcte volgorde afspeelde conform de partituur op de iPad.

Het muziekprogramma: elke dag iets anders spelen.

Muziek

13 maart

Mijn werkgever verzocht mij vriendelijk doch dwingend om me niet meer naar kantoor te verplaatsen. Een nettowinst van anderhalf uur per dag. Het was de logica zelve dat ik iets later zou opstaan, en iets vroeger met werken zou stoppen. Maar logica is aan mij niet besteed. Een internetverslaving wel. Zowel de alten als de tenoren hadden al maanden een WhatsApp-groep om snel berichten uit te wisselen, groepen die door de stemaafgevaardigden waren gecreëerd nog voordat het woord corona zich in ons taalgebruik nestelde. Gezien mijn Dubbele Stemidentiteit, ben ik van beide groepen lid.

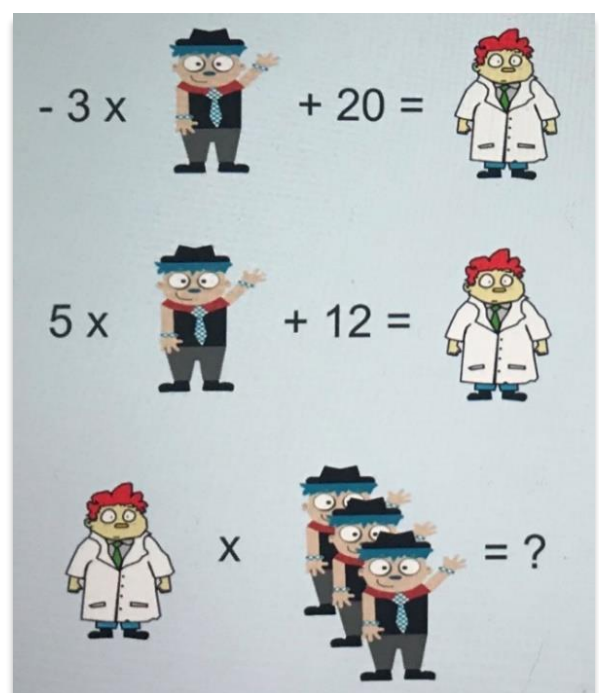
Algauw ontwikkelde zich in beide groepen de sport om foto's en filmpjes te delen (de toiletpapierhamster! de thuiswerkende echtgenoten! Donald Trump aan de javel!). Totdat een vriend me een vraagstukje met grappige mannetjes stuurde. Kinderlijk eenvoudig, dacht ik, maar tot twee keer toe was mijn antwoord fout.

Wellicht is het toen gebeurd. Ik werd prompt lid van een paar braintrainergroepen en eer ik het goed en wel door had, bestond mijn ochtendritueel uit het oplossen van sommen, logigrammen, doedels en wat diens meer zij. En op een ochtend werd ik wakker met de gedachte : "Stel dat ik die dingen nu eens loslaat op onze technisch werkloze alten en tenoren?"

En sindsdien ben ik - tot mijn eigen opperste verbazing - de dagelijkse braintrainster van twee deCHORALE-stemsoorten. Opgave 's ochtends, eventueel een tip in de vooravond, en 's avonds de oplossing - met eerbetoen aan de breinen die een correct antwoord gaven. Intussen blijf ik het internet afschuimen naar meer en originelere raadsels. Nu en dan bedenk ik er zelf één. Ik ben vast van plan om hiermee door te gaan totdat we weer als vanouds onze memorabele concerten geven.

Kijken wie het 't langste uithoudt, corona!
Tine Deboosere

Wat is er niet in orde met deze foto?

Een ongewone beleving is het minste wat je over deze Corona tijd kan zeggen, je levensritme wordt op sommige vlakken overhoopgehaald. Onder andere de koorzang is abrupt gestopt, toch voor mij althans. Gezien mijn ietwat gevorderde leeftijd nam ik een drastische beslissing: zonder vaccin geen koor meer, het zekere voor het onzekere. Bijkomend is de deCHORALE sfeer zoals we gewend zijn er niet meer: de normale zitplaatsen, all together repetities en de sociale (toog) contacten. De maskerade en afstand houden met alcoholontsmetting tijdens de repetities is niet mijn dada, dit is mentaal voor mij te belastend. Muziek blijft mijn dagelijkse bezigheid via het co-editeren in de www.filmmusicsite.com en het beluisteren en bekijken van diverse concert filmpjes van minderbekende componisten, ja vervelen staat niet in mijn woordenboek.

Misschien komt er in 2021 een positieve kentering die deze negatieve periode doet vervagen. Let's all hope.

Robert Bettens

Even stilstaan bij covid-19.

De laatste klanken van onze repetitie van 10 maart waren nog niet volledig verstomd of de eerste coronamaatregelen werden al uitgevaardigd. Die dag (vrijdag 13!) werd alles plotsklaps anders. Het land viel uit. Een dichtgeslibde agenda liep onvermijdelijk leeg. Eindelijk konden wij eens stilstaan bij de essentie, weg van die zotte ratrace die ons danig in de ban hield. Niets moest meer. Alles stond 'on hold'. Wat een verademing!

Het werd een les in nederigheid en soberheid. Het inzicht groeit dat de mens zich zal moeten aanpassen aan de natuur en niet meer omgekeerd. Een eerste ernstige waarschuwing voor de klimaatverandering. Laat dat -en een hoop nieuwe woorden- de verdiensten zijn van dit venijnig virus.

En intussen is er hoop en zicht op een vaccin. Over enkele maanden zullen de frisse klanken van onze repetities -onder de kundige leiding van Paul, Peter en Kristien- weer galmen over de oevers van de Schelde, als eerbetoon aan die vele slachtoffers en aan de zeer gewaardeerde en aangehouden inzet van alle zorgenden.

Vriendelijke groeten,

Ivo Gilot.

Wat doet een mens zoal als hij niet uit z'n kot mag?

Ik? Niet zoveel. Gelukkig zat het weer een beetje mee, vooral om te wandelen in mijn buurt. Ik ken de meeste wandelgebieden uit de omgeving dan ook op mijn duimpje. Naar zee gaan was er immers niet bij. Daar was nochtans bij het begin van de lockdown een nieuwe grasmat gelegd door een (niet-nadenkende) tuinman. Het weer was ook daar allerbest en de gazon kreeg geen water, wat zo noodzakelijk is vooral bij nieuwe jonge grassprietjes. (Die tuinman wist toch ook dat wij niet mochten afkomen om het kraantje open te zetten, ... niet aan gedacht?) Resultaat: een gazon die te heraanleggen is, in het najaar? In het voorjaar?

Ondertussen had ik de website van The Metropolitan Opera uit New York, kortweg The Met, ontdekt. Elke dag kan je daar een opera bekijken uit hun archief. Ik ontdekte er lievelingssolisten zoals sopraan Renée Fleming en tenor Roberto Alagna en voorkeurdirectanten zoals James Levine.

Een andere nieuwe hobby die ik ontdekte is het online zingen in koor. Ik zong mee met het wereldwijde koor van Eric Withacre. 'Sing Gently' werd gezongen door 17 572 zangers uit 129 landen, nu te beluisteren op YouTube (<https://youtu.be/InULYfJHKIO>).

Ik zong ook mee in Caledonia met het Stay At Home Choir (eveneens wereldwijd), samen met de groep Voices8. Het bijzondere aan deze projecten is dat ze eigen ZOOM-repetities aanbieden zodat je er niet alleen voorstaat om het werk in te studeren. Je kan er uitspraaktips vinden en zangtechnieken en natuurlijk de zo gegeerde oefenfiles. Het eindresultaat hiervan is nog niet uitgebracht.

Ook Koen Vits, een dirigent die ik leerde kennen in de academie van Lier, biedt zulke koormomenten aan, met partituur en oefenfiles. Zijn volgende project, een kerstproject, is het 'In Dulci Jubilo' van R.L.de Pearsall. Ik kijk er echt naar uit om ook hier een deeltje van het geheel te zijn.

Wat vertelde ik in de eerste zin? Dat ik niet zoveel deed ? Het is toch net iets meer naast het gewone dagelijkse werk.

Rita Van Geem

De voorbije maanden miste ik vooral contact met vrienden en zeker ook het zingen. Gelukkig volgde ik tijdens de zomer een zangworkshop bij Kristien. Dat ging ineens van niet naar veel zingen. Het waren rare donderdagavonden, zeker ook voor mijn man die niet gewoon was dat ik dan thuis was. Eindelijk heb ik nu wel 'Mijn keuken, mijn restaurant' kunnen kijken.

Corona tijd is echt wel eenzaam. De school waar ik werk bleef open maar alle collega's zaten in een eigen bubbel en zo was er geen tijd voor babbeltjes.

Het maken van mondmaskers vond ik wel heel ontspannend. Daar beleefde ik deugd aan net zoals het lekker koken voor het gezin. Mijn zoon Maarten, die nu alleen woont, kwam ook regelmatig. Nadeel was wel dat de kilo's eraan vlogen.

Carine Nelis

Zaterdag 3 oktober

#229 Lap, CORONALERT vergeten downloaden, gewis had die app wat te doen gehad nu ik nog eens uit mijn isolement kwam. Volgende donderdag beter. Het was een topdagje vandaag, verrukt was ik. De eerste gemengde repetitie deze week had de goesting aangewakkerd. De stem was er klaar voor, de mondmaskerstemtechnieken van Kristien beginnen te werken. Slim - of sluw - van Paul om te starten met Lentevreugd! We werden allengs 'gepakt' op onze frisse ochtendasem voor we konden zuchten of met de ogen rollen. Dit wordt het lied waarmee we ons in de World Choir Games gaan binnen knallen. De jury (ver)oordeelt op de eerste vijftien seconden, tenzij je daarna helemaal de mist/la brume/the fog/den Nebel/la niebla in gaat (om alvast alle wereldtalen te oefenen). Het moet gezegd, in een snel tempo neigt de 'lalala' naar een jazzy 'wawawa' en is Lentevreugd best een leuk stuk. Rustig, in blokken van een uur, met lange pauzes tussen, van einde naar begin, zo oefenden we ons corona-repertoire. Het zingen was heerlijk maar de ontmoeting was iets in de overtreffende trap. Samen zijn, keuvelen, lachen, koffie of uitgebalanceerde

thee van de Sri Lankaanse paradijsheuvelen, top cuisine met vol-au-vent en kroketten, je tafelenoot in de ogen kijken, ruim plaats hebben in de zaal, selfies maken, kabouters groeten onder de geschubte inktzwammen buiten. Interessant was de materiële kant van de dag, het moet hier niet altijd verheven of artistiek zijn. 16 mondmaskers waren wegwerpexemplaren. Bijna evenveel waren met eendenbek-profiel, bij de alten is daar een levendig handeltje rond ontstaan. Spijts een voldoende formaat waren er boven die speciale modelletjes redelijk wat neuzen te tellen. It's the gravity, stupid... De witte Damart-kapjes zagen er oerdegelijk uit, gegarandeerd behaaglijk warm (bij koude neus, geld terug!). Stefaan (T08) droeg iets dat geïnspireerd was op een koffiefilter en naar eigen zeggen topkwaliteit was. Mijn VUB-ding van de voormiddag deed het voortreffelijk maar moest toch de duimen leggen voor de handgemaakte cup van het merk Bikini&Fermate die ik na de lunch uitprobeerde. Een spijtige zaak voor de afvalberg waren al die alcoholdoekjes waarmee we de stoelen schoonmaakten. Voor onszelf maar ook voor de Sunday Singers (groep 2). Slaapwel, allemaal.

HOE CECILIA DE PATROONHEILIGE VAN MUZIKANTEN WERD

Frans Dubois stuurde ons dit artikel ter gelegenheid van Sint-Cecilia, patrones van de musici maar ook van onze CHORALE. Hij denkt terug aan de zovele succesvolle Ceciliavieringen in de tijd van Hugo Luyten en Joseph Pieters. Hij duimt voor de CHORALE dat er in het nieuwe jaar terug wat meer mogelijkheden komen om de zangkunst terug op gang te trekken.

22 november is sinds de late middeleeuwen de naamdag van de Heilige Cecilia van Rome. Maar wat had ze precies met muziek?

Cecilia leefde volgens de overlevering in de 2de of 3de

eeuw in Rome. Als jong meisje legde ze, als teken van verbondenheid met Christus, de gelofte van maagdelijkheid af. Niettemin werd ze uitgehuwelijkt, aan de ongelovige **Valerianus**. Tijdens de huwelijksdienst zong Cecilia in zichzelf een lied aan God, met de vraag haar kuisheid te bewaren. En net toen de bruidsmuziek begon te spelen, fluisterde ze haar bruidegom haar vrome voornemen in het oor.

Haar dood

Cecilia wist Valerianus en diens broer Tibertius te bekeren tot het christelijke geloof. Samen hielpen ze families van christenen, die toen door de keizer van Rome werden vervolgd. De broers werden hiervoor

gevangen genomen en onthoofd, Cecilia wachtte een even gruwelijk lot: ze werd in een bad kokend water gezet, maar dat overleefde ze. Volgens de overlevering bleef ze zelfs onophoudelijk zingen. Ook de poging om haar te doden met een nekslag slaagde niet. Uiteindelijk stierf Cecilia drie dagen later aan haar verwondingen. Paus **Paschalis I** liet haar lichaam in 821 overbrengen naar de huidige Sint-Ceciliabasiliek in de Romeinse wijk Trastevere.

Het standbeeld

Onder het hoofdaltaar van de basiliek bevindt zich het beroemde beeld van de liggende Sint-Cecilia, gemaakt door **Stefano Maderno** (1575-1636). Hij maakte het beeld naar hoe Cecilia werd aangetroffen toen in 1599 haar graf werd geopend: vrijwel ongeschonden maar met diepe snijwonden in de hals.

De patroonheilige

Cecilia werd in de late middeleeuwen de patroonheilige van muzikanten. Ontelbare muziekverenigingen werden naar haar genoemd en talloze composities aan haar opgedragen. Eén van de bekendste is 'Hail bright Cecilia' van **Henry Purcell**.

Bron: Kerknet

2020: WAT EEN JAAR! (VERVOLG)

Gegroet alle Choralisten

Een bijzondere periode is dit, alles en iedereen vertraagt en dat doet wel eens deugd!

Tijdens deze periode werd via een affiche (foto1) in mijn dorp aangekondigd hoe het Krekeloord zal getransformeerd worden in -jawel- appartementen. Dank zij Jan Calliauw wordt het huis van de sloophamer gered en komt er een kapel ter nagedachtenis van ... Ooit treden we daar samen op niet? Ondertussen kijkt onze stichter vanuit zijn tijdelijk verblijf toe op de werkzaamheden (foto2).

Wat ik mis is zingen en wat ik enorm apprecieer is de vriendschap in het altengroepje, echt wel een hechte groep! Verder heel veel respect voor de inspanningen van Paul met de opgenomen filmpjes, vooral dat van de body percussion is een houvast, al is het dat het me 'goesting' heeft gegeven om ook de tip om via 'YouTube' de opname van Marleen de Bo te ontdekken .. en dan thuis maar oefenen!! We 'moeten' het onder de knie krijgen ! WCG, here we come!!

In de hoop spoedig terug te kunnen repeteren met het perspectief 'een concert!', daar teken ik voor! Het klinkt als muziek in de oren!!

herfstgroet,

Helga Van den Bossche (van de alten)

De corona-periode ...

Ja, wat valt er zoal te zeggen over deze 176 dagen 'corona'? Inmiddels beleven we de tweede golf en neemt het aantal dagen gestaag toe ...

Dat het een jaar zal worden waarin 'gemis' zeker aanwezig was, staat als een paal boven water.

Uiteraard miste ik de koorrepetities en het samen zingen op donderdagavond, zingen maakt je immers blij, zoveel is zeker, maar gelukkig heb ik ook een partner waarmee ik al uren heb samen gekweeld in koorverband, maar ook thuis, bij vrienden en op verplaatsing. Zo geschiedde dat wij samen op een bank in een

prachtige tuin in Bretagne op een zonnige voormiddag de partituur van 'An Irish

Blessing' ter hand namen en er het beste van maakten! Er was immers een opname van dit nummer gepland met de koorleden en dus moest er geoefend worden!

Als ik daaraan terugdenk, maakt dat mij wel bepaald gelukkig in deze periode!

Marc Bosman

Ik miste vooral de wekelijkse repetities, die twee uurtjes 'me-time', het in levende lijve bijpraten met de koordiva's, de horeca- en cultuurhuisbezoekjes en onze legendarische feestjes ten huize Dherdt.

Toch bracht Corona mij en ons gezin al veel goeds: we ontdekten prachtige wandelingen in de bossen en parken van Deurne, ik verslond terug boeken, speelde elke dag een spelletje King Domino met Ilias, en pikte de draad van de loopsport op. Op een paar maand tijd liep ik terug vlotjes 10 km, zonder last te ondervinden van de patellapees. Zingen deed ik slechts sporadisch. De Bachpartituur heb ik niet meer vastgepakt. Ik gaf wel een optreden voor de collega's van private banking bij ING waarvoor ik 'Let it be' heb gezongen met voedende ademstroom. Ik deed ook wat oefensessies voor een optreden met Hans Primusz (de lage landenlijst). Mijn stemniveau zal dus letterlijk en figuurlijk wat gezakt zijn. Ik bezocht vele musea, vaak in gezelschap van zoon Ilias die echt cultuurhonger had, en soms hadden we het museum bijna voor ons alleen. Hier en daar pikte ik een dans- of toneelvoorstelling mee van ZVA, of genoten we van een spontaan muziekoptreden op één of ander pleintje in Antwerpen.

Veerle Maertens

Covid-19 bezinningen vanuit de eerste lijn.

Dit zou het verslag kunnen worden van een klaagzang over de minpunten van de Coronacrisis die ons doen en laten nu al sedert maart van dit 'annus horribilis' beheersen. Met name over de elkaar tegensprekende maatregelen door de negen (!) verschillende beleidsniveaus volksgezondheid in ons kleine landje, zoals het al dan niet dragen van maskers, de te volgen teststrategie, het opsluiten van jongeren in te kleine behuizingen, niet op bankjes mogen zitten in een park, en vele andere onzinnige verbodsbepalingen, die dan nog op een knullige manier tevergeefs uitgelegd worden in clowneske vertoningen zoals de eerste regeringsmededelingen in de media.

Ik zou ook kunnen verhalen over de schrijnende toestanden in onze WZC - en het als regendruppels van een jas af laten glijden van de verantwoordelijkheid der bevoegde instanties (lees minister) hiervoor - waardoor tot nu toe 2/3 van alle Covid-doden in onze WZC zijn gevallen, en wij als land een beschamende eerste plaats bekleden in de wereldrangorde van de Covid-sterfte.

Evenmin ga ik mij beklagen over de berisping die ik begin maart van de Voorzitter van de Orde der Geneesheren kreeg dat ze mijn licentie stante pede zouden afnemen als ik nog één Covid-test durfde te verrichten, alhoewel Professor Goossens (UA) op dat ogenblik maar één adagium verspreidde namelijk dat we moesten 'testen, testen, testen', en niettegenstaande ik, door te testen, een zéér belangrijke cluster kon opsporen, en doorgeven aan de gezondheidsinspectie die dan ook de gepaste strenge maatregelen kon nemen.

Ook werd het aan ons huisartsen, dus 'soldaten in de eerste lijn' in de (lockdown) periode, vanaf 18 maart verboden om patiënten met luchtwegeninfecties te zien,

zodat onze wachtkamers leeg bleven. Niemand durfde nog te komen en dringende pathologie werd uitgesteld en daardoor onbehandelbaar! Nog eens zovele extra-slachtoffers die niet meegeteld zijn in de Corona-sterftecijfers!

Uit eerlijke schaamte klapte ik in die tijd om 20.00 uur mee met mijn burens straatbewoners, zeker niet voor mezelf en mijn collega's huisartsen, wel voor de zorgverleners die het toen het hardst te verduren kregen.

En nu, na de eerste golf van maart-april, zitten we in een nieuwe golf sedert begin juli, te wijten aan een tè vlugge loslating van de strenge maatregelen en vooral aan de verhoogde mobiliteit in de vakantieperiode, een golf die weeral het uiterste vergt van onze hulpverleners, en nu ook van ons als huisartsen. Sedert enkele maanden is het een niet aflatende vraag van patiënten om bij de geringste klacht getest te mogen worden, en vermits volle wachtkamers (vanaf) nu uit den boze zijn, dient iedereen op afspraak te komen. Als er dan nog soms tot vijftig telefoons per dag bijkomen om uitleg te vragen, wordt het een huzarenwerk om tijd te vinden om tot rust te komen, laat staan om comfortabel een maaltijd te nuttigen.

Die uitleg eindigt steevast - al zes maand - met hetzelfde advies :

AFSTAND BEWAREN - HANDEN WASSEN - MASKER DRAGEN

Veel van de bovenstaande fouten en vergissingen kunnen we met wat goede wil wijten aan een 'voortschrijdend inzicht', tenslotte is dit een geheel nieuw en dus ongekend virus, waar de viro-, epidemio-, infectio-, vaccino- en andere logen zich continu in moesten bijscholen, maar laat me, in het kader van 'never waste a good crisis' liever eens kijken naar de positieve zaken die heel deze Corona-affaire met zich mee heeft gebracht, of nog zal brengen.

Naar alle waarschijnlijkheid krijgen we in de winter géén derde golf, we leerden uit de eerste dat we niet te vlug de teugels mogen laten vieren, èn... we mogen veel verwachten van de nieuw-ontwikkelde vaccins, op voorwaarde dat er een hoge vaccinatiegraad zal zijn, en dat de door ons lichaam geproduceerde antistoffen van voldoende lange duur zullen zijn.

Er zullen dit jaar veel minder griep en verkoudheden zijn, dankzij de hierboven vermelde drie basismaatregelen, en ook in de toekomst... als we dit blijven doen. We zullen dus moeten afzien van onze vaste begroetingsrituelen, de handdruk en de omhelzing, en wat te denken van een warme en respect betuigende begroeting zoals in Thailand of in India? En in het verre Oosten behoort het dragen van een mondmasker op straat al lang tot de vaste geplogenheden.

En dan onze jeugd, het is verbazingwekkend hoe de (toch) overgrote meerderheid de (véél te) strenge maatregelen van de eerste lockdown heeft opgevolgd, terwijl de media eigenlijk alleen maar over de uitzonderingen berichten. Proficiat aan al de jongeren, die niet alleen hun vrijheid maar ook hun schoolse educatie moesten missen zonder daarvoor in opstand te komen !

Er is ook veel kans dat onze manier van reizen gaat veranderen, vliegvluchten zullen waarschijnlijk niet meer zo goedkoop zijn en worden misschien verboden of veel duurder voor korte afstanden, zodat we milieuvriendelijker de trein zullen nemen (die dan wel goedkoper moet worden).

En alhoewel de media opnieuw meer focussen op de negatieve effecten (familiegeweld, echtscheidingen) hebben we door de verplichte isolatie en het gemis van familie en vrienden het belang van hun aanwezigheid ondervonden.

Hetzelfde geldt voor de 'bijkomstige' bezigheden in ons leven. Hoe saai blijkt ons leven nu zonder cultuur, en in ons geval

zonder de wekelijkse repetities en het samen zingen. We missen dat echt!

Hoe content waren we niet met het heropstarten van de repetities, en welk een domper op de vreugde toen ze onlangs weer werden afgelast. Zelfs de repetitie in Zoomsessie van vorige week was een lichtpuntje, alhoewel we niet echt samen konden zingen wegens een inherent delay tussen de piano van Paul en ons zingen. Uit welingelichte bron vernam ik dat door technici van het Imec onderzoekscentrum in Leuven gewerkt wordt aan een 'Koorbox' die samen zingen mogelijk maakt, een procédé dat zal toegepast worden op de volgende Choir Games, die dus gedeeltelijk virtueel zullen doorgaan!

Evenals deze 'Koorbox' zijn ook de in de toekomst veel gebruikte Zoom- Team- en andere Skypesessies een positief gevolg van de Coronacrisis, om nog niet te spreken van de 'Skypiritief' sessies, met Champagne die nu aan dumpingprijzen te koop is! 'Elk nadeel heb z'n voordeel' blijkbaar' cfr. J. Cruijff zaliger.

Tot slot, vooraleer het onzalige jaar 2020 zo vlug mogelijk te vergeten, wens ik aan iedereen een deugddoende Kerstmis, met twee knuffelcontacten (en zeg maar dat ik het gezegd heb!) en een hoopvol 2021!!

Maarten Biesmans

Maart 2020: 'ophokplicht' ! Het is onwezenlijk om in een stilgevalen stad te wonen. Maar de bewoners kunnen weer ademen, de vogels klinken nog luider, de straten liggen er minder rommelig bij. Toevallige passanten maken spontaan een praatje, meestal met de teneur: " We komen hier binnenkort wel door !"

Maar zo liep het helaas niet. Wel waren er de hartverwarmende applausmomenten, de dagelijkse concertjes van op de toren van het districtshuis. Minuten van verwondering en saamenhorigheid. De buurt toonde zijn warme betrokkenheid en solidariteit.

Ik miste vooral de kleinkindjes, het gebrek aan perspectief, de onmogelijkheid spontaan dingen te ondernemen. Alle vrijwilligerswerk lag 'plat'. De donderdagavonden kwamen vrij maar ik miste het samen zingen. Het was wel fijn elkaar toch (digitaal) te ontmoeten.

Muziek bood troost in die periode én de natuur natuurlijk. Uren

hebben we gefietst in voorheen ongekennde contraien.

Intussen zitten we volop in de tweede golf. Er is een zekere gelatenheid te merken maar ook ontreddeing en onrust bij heel wat mensen...

Vorige week kocht ik een agenda voor 2021 (ja, dat bestáát nog). Die wordt consequent met potlood ingevuld. Het gometje ligt al klaar.

Lut Lemmens

Met een dikke krop in de keel en tranen in de ogen luisterde ik op 4 april naar 'Wir setzen uns mit Tränen nieder'. Karel had dit voor deCHORALE aangevraagd op Klara. Meezingen, zoals hij opriep om te doen, was er absoluut niet bij. Ik denk dat toen bij mij het échte besef kwam dat we het nog lang zonder 'samen' zingen zouden moeten stellen.

De twee eerste weken van de lockdown genoot ik wel van de rust. Het leek wel of de ganse wereld een versnelling lager schakelde. Maar na twee weken ... terug actie graag! Met diezelfde krop in de keel moest ik dan ook de ene na de andere koor afspraak schrappen in mijn agenda. En er stonden er vele ingepland!

Ik heb me geamuseerd met het maken van de wuif-filmpjes. Zo had ik contact met heel wat koorleden die me belden, mailden of WhatsApp berichtjes stuurden i.v.m. hun bijdrage. Het gaf ook veel voldoening om te horen hoe emotioneel er nadien gereageerd werd.

Met het zingen zonder een echt doel voor ogen had ik het, net zoals vele anderen, moeilijk. Ik was dan ook ontzettend blij dat ik me voor de workshops bij Kristien had ingeschreven. Daarvan heb ik echt genoten! Het gaf me moed om toch terug te oefenen en de twee stukjes voor Paul in te zingen.

Niets gaat boven het echt 'samen' zingen. Laat ons hopen dat de beloofde vaccins spoedig redding zullen brengen en ik kijk dan ook reikhalzend uit naar onze eerste echte repetitie in het SAC.

Terry Janssen

Wat heb je in de voorbije maanden gemist ?

Het gevoel en weten dat ik zomaar naar daar of naar daar kan gaan wanneer en hoe ik dat wil, het gevoel en weten dat ik zomaar op bezoek kan gaan bij wie en waarom dan ook het gevoel en weten dat mijn huis een open huis is voor iedereen die maar wil het gevoel en weten dat er zoveel klank, beeld, woord en beweging te beleven is her en der het gevoel en weten dat de wereld blijft draaien en we er niet zullen afvallen dat heb ik gemist.

Heb je nog gezongen?

Zingen is een dagelijks gebeuren, zij het niet altijd in koorsamenstelling of op de klassieke wijze. Ja dus, ik zing bij het krieken van de dag, in de douche, in de tuin, in mijn bureau, in de auto en natuurlijk ook tijdens de wekelijkse zangles bij Nathalie Deneyft.

Wat was er toch leuk in die periode?

Mijn man moest noodgedwongen van thuis uit werken. Hij heeft lange werkdagen en moet ook soms naar het buitenland... nu plots samen ontbijten en samen avondeten. Ik zou het nog moeilijk kunnen missen, terwijl we dit nochtans niet kenden de afgelopen 33 jaar.

Mijn agendabeheer werd plots een stuk gemakkelijker. Terug tijd gehad, zeker in de beginperiode, om te genieten van de tuin, het verder onverstoord bloeien en groeien in de natuur, ...

Ben je nog naar een concert geweest?

Misschien..., nee het is een vaststaand zeker feit, mis ik het concert en opera en theater en museum gebeuren het meest. Online of via andere afstandsschermen (tv, pc, ...) andermans creaties ontvangen, reikt nog niet aan de enkels van het persoonlijk ervaren van klank, beeld, woord en beweging in tijd en ruimte. Waarmee niet gezegd dat de klank en beeldspecialisten terzake uitstekend werk leveren (cf Berliner Philharmoniker abonnement).

Deze week zouden we voor het eerst terug een concert bijwonen... zo blij, ... maar het virusje besliste anders.

Wat deed je zoal op donderdagavond?

Er was zoveel te doen. Een boek lezen onder een boom of nu bij de open haard, een puzzel maken, schetsstudies, piano spelen, naar muziek luisteren, werken aan mijn website/blog, een avondwandeling met de hond of met de man of met beiden.

Heb je andere hobby's ontdekt?

Mijn hobby's zijn al vrij uitgebreid (lezen, luisteren, schrijven, musiceren, schilderen, wandelen in de natuur, bootje varen, fietsen...). Ik vrees dat mijn gezinsleden het niet overleven als er nog een hobby bijkomt. Ook mijn huisdieren (hond, poes, vissen, kippen, ganzen) zouden het niet appreciëren.

Welke koorinitiatieven heb je geapprecieerd?

Het koor dat terug opstart is heel moedig, alhoewel ik zelf er nog kan aan deelnemen.

Wil je iets persoonlijks kwijt ?

Ja, maar dan bij een kopje koffie of glaasje wijn, op een terrasje of bij jou of bij mij thuis...

Wil je nog iets vermelden in de rubriek personalia ?

Altijd welkom, zelfs in coronatijden is er tijd en ruimte om op 1,5 meter afstand van elkaar samen te genieten van een kop koffie/thee of glas bier/wijn.

Yolande Nachtegale

COLUMN ANN D'HAESE

Zondag 22 november

#240 Donderdag 19 november was in velerlei opzichten een feestdag. Wereldwijd. Het was Internationale Mannendag (Why? Why? Why?). In Frankrijk was het Dag van de Beaujolais Primeur. 'Le Beaujolais nouveau est arrivé!' maar dan in mineur toonaard. De VN hadden World Toilet Day. Algemeen om het belang van goede sanitaire voorzieningen te benadrukken maar privé een uitgelezen moment om de bril op feestelijke wijze schoon te maken en de dennengeur te verversen. Vanuit de UNESCO was er World Philosophy Day. Deze laatste feestdag is er gekomen 'om te reflecteren over het reflecteren'. Dergelijke benoeming van meta-dingen roept bij mij altijd het beeld op van de slang die in haar eigen staart bijt, in de mythologie het symbool

van de eeuwige cirkel. Vertaald naar de hond die achter zijn eigen staart aanzit is het eerder de vicieuze cirkel, de kringredenering. Maar goed, we gaan het niet moeilijk maken. Na 2,5 dagen 'reflectie over de reflectie' kan ik wel stellen dat donderdag voor 75 koorzangers (13 tenoren) een hoogdag was. Door middel van een staaltje spitstechnologie verenigde Onze Dirigent ons voor de allereerste Zoom-repetitie van deCHORALE. Zelf ben ik inmiddels getraind bij het Voice Company Koor in het zingen tegen mijn scherm en het volgen van andere zangers op de 'tegeltjes' bovenaan. Dat laatste is op zich al een vooruitgang. Normaal zie je enkel ruggen (ofwel Paul-Kristien-Peter als je op de eerste rij zit) of de partituur en notities van je buur, dit als je even niet goed opgelet hebt.

Het was steriel in twee betekenissen:

1. we hielden onze aerosols netjes in onze eigen ruimte
2. het heeft geen echte samenzang opgeleverd. Aan de blijde gezichten te zien kon deze laatste bedenking de pret niet drukken. Het was genieten van de deskundige aanpak van Paul - die moeiteloos switchte tussen zichzelf, de partituur en YouTube, het weerzien van vele zangers en in de zijlijn de chat

die welgemoed ontplofte van de groeten van iedereen aan iedereen, het in muziek duiken met 'I am his child' en het vocaal jongleren met kwarten en kwinten. Koorzangers die niet wisten dat ze hun micro moesten uitzetten lieten ons af en toe hun stem horen, voorzichtig zoekend in het aangeleerde lied. En dat Onze Voorzitter in het Noorderlicht, Aurora Borealis, baadde was schoon, echt schoon. Nog een gezonde dag, allemaal.

online koor-repetitie

2020: WAT EEN JAAR! (VERVOLG)

Wat heb ik vooral gemist?

Het menselijk contact, de aanrakingen, de leuke babbels over de muziek en niet alleen over de MONDMASKERS.

Ik was uitgelaten toen we terug vierstemmig samen konden zingen. Maar helaas dit is weer voorbij.

Nu het al zo vlug donker is moet ik oppassen voor donkere gedachten.

Ik luister nu meer naar muziek via de tv-zender Stingray Classica of het radiokoor, prachtig op tv.

Eén keer in de week ga ik naar de winkel, van in het begin altijd met mondmasker.

Ik hoop oprecht dat alles terug wordt zoals vroeger, vòòr corona!

Kerst met familie, nieuwjaarsreceptie met ons koor, ... alles smelt weg. Jammer.

De foto van mij dateert uit de periode van het Kathedraalkoor bij Erik Van Nevel. Daaraan terugdenken maakt mij gelukkig.

Mieke Vandamme

Zoom in!

Zo snel komt het terug, sneller dan het weg sloop, het saamenhorigheidsgevoel onder gelijk gestemden. Een blij weerzien, laagdrempelig genoeg georkestreerd door Paul, zo kon ik gemakkelijk opstappen. Tof om de gezichten in levende lijve te zien én stemmen te horen. Maartse buien en aprilse grillen maken jaarlijks plaats voor lente en activiteit. Onze leefwereld besliste er anders over. Rest ons giga-bites aan WhatsApps van een verloren jaar, wat soms meer zottigheid bracht dan gezond

verstand. Voorbeeld van rede en verstand was en is de aanpak van deCHORALE, die zich niet laat meedrijven op pessimisme en ongenoegen (angst) maar inzoomt op wat we gezamenlijk willen bereiken. Mensen worden naast kinderen, kleinkinderen en familie, ook in ons koor, belangrijker met de dag.

Bert Horemans

Wat ik gemist heb: heel veel dingen maar vooral het samen zingen, de vriendenkring in levende lijve zien.

Of ik nog gezongen heb? Eigenlijk heel weinig. Op een appartement is het zo al moeilijk en met een bewoner op de gelijkvloerse verdieping die op alles aanmerkingen heeft en constant ruzie zoekt met iedereen. Dan kan je maar best 'je kwek' houden zoals hij dat noemt. Heel duidelijke boodschap dat wel! Maar ik werd ruimschoots beloond voor mijn zangloze dagen met prachtige concerten van de vogels. Nog nooit zoveel vogels gehoord en soms zaten ze gewoonweg op het terras te fluiten terwijl ik met de terrasdeur wagenwijd open aan het thuiswerken was.

Donderdagavond was de tijd om eindelijk aan de boeken te beginnen die al een paar jaar op de e-reader staan maar waar ik tot nu geen tijd voor had (denk dat ik niet de enige ben). Een nieuwe hobby: ontdekkingsreiziger in eigen dorp, streek, Vlaanderen... al wandelend en al fietsend. Al jaren dwaal ik hier rond in de Polders en in ons eigen dorp en nu pas nam ik de tijd om de teksten, die her en der op gevels en kaaimuren staan, te lezen. En dan heb je een leuke verrassing: een poëtische tekst van een project-tenorina. (Zie foto hieronder) Ra, ra, ra op welke gevel in Rupelmonde is die tekst aangebracht?

Met een deel alten hebben wij een WhatsApp groep: 'De puzzelalten' met Tine DB als superpuzzelmaster. Zij zorgt elke dag voor een breinbreker, gaande van rekenpuzzels, taalspelletjes, beeldpuzzels tot moeilijke logigrammen. Heel leuk om je grijze hersencellen superactief te houden.

Myriam Van Lysebetten

Met veel heimwee kijk ik terug naar die donderdag avonden, waarop wij naar het SAC af-'sacten'. Dat steeds weerkerend gemis aan noten, maten, en ook die andere maten, zijnde onze stemgenoten, de dirigent, de repetitor, de stemcoach. Zonder nog te spreken van al die uitvoeringen die wij normaliter op ons programma hadden/hebben staan. Het lijkt al zo ver.

Maar wij moeten waakzaam blijven, vooral gezien, wij dan toch (Claire en ik), en velen onder deCHORALE leden, als 65-plussers (het cijfer '7' komt maar dichterbij!) tot de risico-groep behoren.

Laat ons dan toch de positieve kant van de zaak benaderen:

a/ ontspanning: Het weer, zowel tijdens de eerste golf, als tijdens de huidige, is een meevaller, en laat ons toe om zoveel als mogelijk te gaan stappen of fietsen. Meer en meer ontdekken wij plekken, zelfs binnen een straal van 50/60 km die de moeite waard zijn.

b/ communicatie: Gelukkig kunnen wij zonder al te veel moeite omgaan met pc's zodat afstandsgesprekken met de (klein-)kinderen, weze het in Brussel, Rotterdam of Hongkong, vrij moeiteloos verlopen. Was deze pandemie zo'n 50 jaar geleden opgekomen, dan waren zij en wij 'verder van huis' (of, beter gezegd, 'in ons kot' moeten blijven)

c/ tijd: Meer dan vroeger heb ik nu tijd om mijn krant uit te lezen, boeken te lezen, bezig zijn in de tuin, mijn Spaans wat beschaven (me falta la practica). En ja, gezien de poetsvrouw best niet opdaagt, bouw ik stilletjes aan wat knowhow op van hoe om te

te springen met stofzuiger, dweil, onderhoudsproducten, en diens meer. 'Plus est en nous' (niet waar ?) !

d/ de stilte: vooral tijdens de eerste lockdown was de stilte 'oorverdovend' en ervaart men dit als een kostbaar iets. Wanneer nu een wagen ergens voorbij raast tijdens de 'stille uren', wordt dit echt als een agressie op ons bestaan ervaren.

De zoomsessie met deCHORALE lijkt mij een absolute noodzaak. In het Nederlands heb je het spreekwoord 'uit het oog, uit het hart'. Ook al is het contact virtueel, het blijft een meerwaarde hebben en draagt bij tot het behoud van de cohesie (erbij horen, in de dubbele betekenis van het woord). De Franse vertaling van dat spreekwoord zegt nog meer, wanneer men dit aanpast van 'Loin des yeux, loin du coeur' naar 'Loin des yeux, loin du choeur' (choeur=koor/deCHORALE).

Bovendien brengt dit toch een stimulans om onze stembanden verder (minimaal) wekelijks aan te zwengelen. Het zal uiteraard van Paul heel wat meer werk vertegenwoordigen qua voorbereiding en wij zijn hem hiervoor zeer dankbaar. Het feit dat er op 19/11/20 tot 76 deelnemers waren, is sprekend ...

Laat ons dus de vingers kruisen en hopen dat wij zo snel als mogelijk en in alle veiligheid het normale 'CHORALE-leven' terug kunnen aanvatten.

Aan allen: keep safe and sound (keep also your inestimable sound !)

Beste groeten

Thierry De
Paepe

Druk repeteren voor onze Mattheus, weer alle puntjes mooi op de i krijgen, het heeft niet mogen zijn... En weer had het met vliegtuigen te maken. Terrorisme, en nu een heel minuscule virusje dat per vliegtuig vanuit China hier letterlijk is aangeland. Dat kleine virusje gooide op termijn ons hele leven door elkaar. Mensen die hun job verloren, geliefden verloren in hallucinante omstandigheden, financiële catastrofes, heel Europa lag onder slot en grendel. Zo verging het ook ons koor. Geen gezang meer op donderdagavond... ach, de eerste 2 weken

sloegen de meesten onder ons vol gas aan het opruimen van huis en tuin, alsook een poging om de vermaledijde klussenlijst wat weg te werken. Maar snel werd wel duidelijk dat we niet enkel het zingen maar zeker ook onze koormaatjes, dirigent en coaches heel erg misten. Ons fantastische bestuur en co gingen weer aan de slag en zo gauw het weer kon, werd er op een veilige manier weer gerepeteerd. En al was het niet je dat, het liep toch harstikke fijn! Waarvoor onze grote dank! En daar kwam dan de tweede golf, we moesten weer een toontje lager zingen! Maar de spirit van deCHORALE is sterker dan Corona. Er werd van alles uit de kast gehaald om met elkaar in contact te blijven. Er werd gewandeld, gefietst, getelefoneerd, geskyped, geWhatsApppt, gezoomd dat het een lieve lust was!

DeCHORALE is en blijft nog steeds alive and kicking. Jawel hoor... er bestaat ook zoiets als het CHORALEvirus en hopelijk vinden ze daar nog lang geen vaccin tegen!!!!

Lieve Choralisten en co, er komen zeker betere tijden, en ik hoop dat ieder van jullie deze moeilijke tijd op een goede en gezonde manier mag doorkomen. Keep up the spirit !!!!!!!!!!!

Liefs,

Chris Venmans

Wat ik graag met jullie deel, dat leuk is geweest tijdens de eerste lockdown, zijn volgende twee facetten. Normaalgezien had ik begin mei afgestudeerd als Biodynamisch Craniosacraal Therapeut in Engeland. Dat kon natuurlijk niet doorgaan. We kregen online de theorielessen en studeerden online af in juni. Het fijne was dat we als groep studenten wekelijks online bij elkaar kwamen en naar elkaar luisterden. En ook vanuit de opleiding werden we tot het afstuderen nog ondersteund en gedragen door het veld dat we de afgelopen twee jaar hadden opgebouwd. Het was bijzonder om tijdens die moeilijke periode die gedragenheid en steun te mogen ervaren.

Tweede is het initief van 'Allez Chante'z. Elke week werd er een virtueel koor gemaakt van een bekend lied en op donderdag uitgezonden op de radio. Dit wekelijks instuderen en het enthousiasme van de dirigente brachten me veel vreugde. Het was niet simpel om een nummer in te studeren met alleen tekst, waar ik zo gewoon ben noten en ritme mee te lezen. Het gaf me steeds een welkome uitdaging. We werden aangemoedigd vooral plezier te hebben met het inzingen, even alle remmen los :-).

Karen Teijsen

Beste vrienden van deCHORALE,

In deze moeilijke periode is de datum van 22 maart 2016 reeds meermaals door mijn hoofd geschoten: de dag van de aanslagen op de luchthaven van Zaventem en in een metrostation.

De gevolgen waren verschrikkelijk: vele doden, zwaargewonden en paniek in de bevolking.

Op diezelfde dag stond de Mattheus Passie gepland in deSingel en zouden koning Filip en koningin Mathilde aanwezig zijn. De veiligheidsdiensten drongen er echter op aan het concert te verdagen.

De vrouwelijke helft van het bestuur is er toen in geslaagd, in samenwerking met de Directie van deSingel, dat concert te verplaatsen van dinsdag naar Stille Zaterdag.

Ondanks de verschrikkelijke beelden en de grote ongerustheid voor een mogelijk nieuwe aanslag in onze stad, waren er ongeveer 800 moedige toeschouwers aanwezig, en konden wij rekenen op de medewerking van solisten en leden van het orkest.

De situatie vandaag is zeker anders ... Wij moeten ook nu vechten tegen een onzichtbare vijand die overal lijkt te zijn.

Het bestuur heeft in deze een zware en ondankbare taak, maar leverde knap werk. Samen met het onnavolgbare trio Paul, Peter en Kristien zijn er lovenswaardige initiatieven genomen en met succes: de Zoom-meetings, de organisatie van de repetities, de koordagen enz. Momenteel is alles opnieuw stilgevallen en merk ik, o.a. in onze WhatsApp-groep van de tenoren, maar ook in mijn persoonlijke omgeving, een zekere moedeloosheid.

Begrijpelijk en menselijk want onze mentale kracht wordt zwaar op de proef gesteld. Volhouden is nu, meer dan ooit, de boodschap. Wij moeten trachten ons op te trekken aan de dingen die we nog wel kunnen doen in plaats van te klagen over wat niet (meer) kan.

Wandelen in de natuur, genieten van de kleurenpracht van de herfst, luisteren naar het gezang van de vogels, genieten van de stilte ...

Maar ook meer en intenser genieten van onze familie en enkele vrienden, waarmee wij nog contact mogen hebben en genieten van kleine dingen.

De winter staat wel voor de deur, maar laten wij ons optrekken aan de uitstekende resultaten van enkele vaccins.

In afwachting wens ik jullie sfeervolle kerstdagen in beperkte familiekring en hoop ik jullie in uitstekende gezondheid te kunnen terugzien in 2021.

Fons Van Mieghem

Een koorjaar als geen ander.

De voorbije periode, zeg maar het voorbije jaar, is er een om snel te vergeten. OF MISSCHIEN JUIST NIET om het in Trumpiaanse hoofdletters te zeggen. 2020 wordt dus iets wat we wel zouden willen, maar niet zullen kunnen vergeten, net zoals, euh, Trump zelf ... Er is al eindeloos veel geschreven over hoe anders het allemaal was en is en over de 'silver lining' die kon en kan worden bespeurd in het hele corona-gedoe: minder files wegens meer thuiswerken, het ontdekken van leuke plekje dicht bij huis, rust en minder hectiek en minder hijgerig geconsumeer... het zal allemaal wel zijn maar wat mij betreft mogen we stilaan weer wat 'gewoon beginnen doen'. Wat mezelf als jong(nou ja...)gepensioneerde betreft mocht ik zeker niet teveel klagen. Ik hoefde niet thuis te werken en zoom-vergaderingen te doen met eveneens thuisblijvende kinderen die ook nog moeten worden beziggehouden. Zo kon ik bijvoorbeeld nog altijd naar de muziekschool, zij het onder strikte corona-voorwaarden. Enkel one-on-one musiceren, geen samenspel.

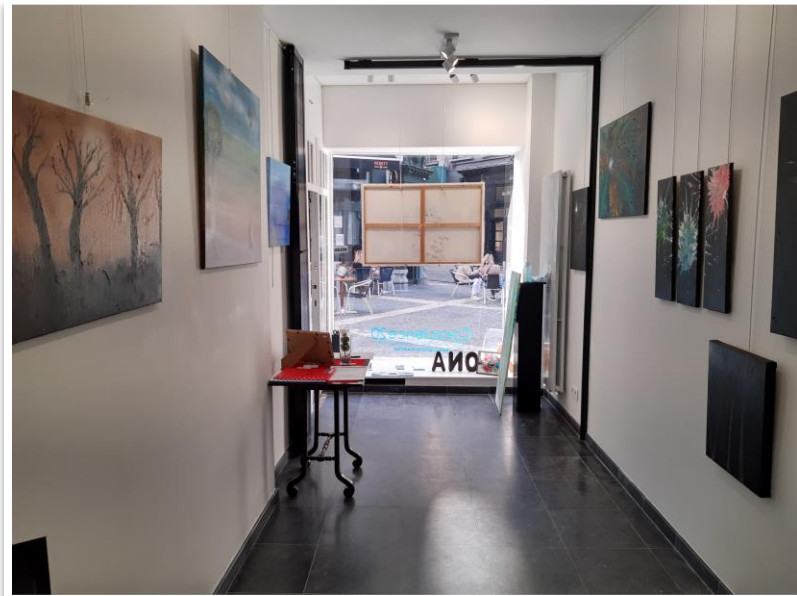
Wat mezelf het meest tegenstak, zoals iedereen onder ons, was het wegvallen van onze wekelijkse repetities en het toeleven naar onze concerten. De korte heropflakking van onze corona-repetities in september bracht wel enig soelaas, en we leerden bijvoorbeeld 'op eigen kracht' zingen. Alle lof ook voor Paul en Kristien die ons de afgelopen weken virtueel bij de les probeerden te houden. Waardoor we onze ICT-kennis meteen wat hebben kunnen bijschaven. Wie zei ook alweer 'elk nadeel heb zijn...'.

Guy Janssens

TENTOONSTELLING YONA

YoNa is de artiestennaam van Yolande Nachtegale. Zij stelde haar werken tentoon van 12 tot 23 september in de expositieruimte aan het Conscienceplein te Antwerpen.

6 september viel de mail van Yolande in mijn mailbox.

Deze aankondiging had ik ook gezien op facebook eind augustus en toen reeds had ik in mijn agenda deze tentoonstelling aangestipt.

Zogezegd zo gedaan.

Het was kort na 12.00 u. toen we binnenstapten op nr. 20 in het straatje voor het Conscienceplein. Links en rechts aan de muren hingen schilderijen in alle maten en kleuren, geen grote tentoonstellingsruimte maar knus en gemoedelijk. We keken rond met grote ogen en hoorden de deurbel. "Oef, toch nog een bezoeker," dacht ik. Maar het was Yolande zelf die ons vriendelijk tegemoet kwam.

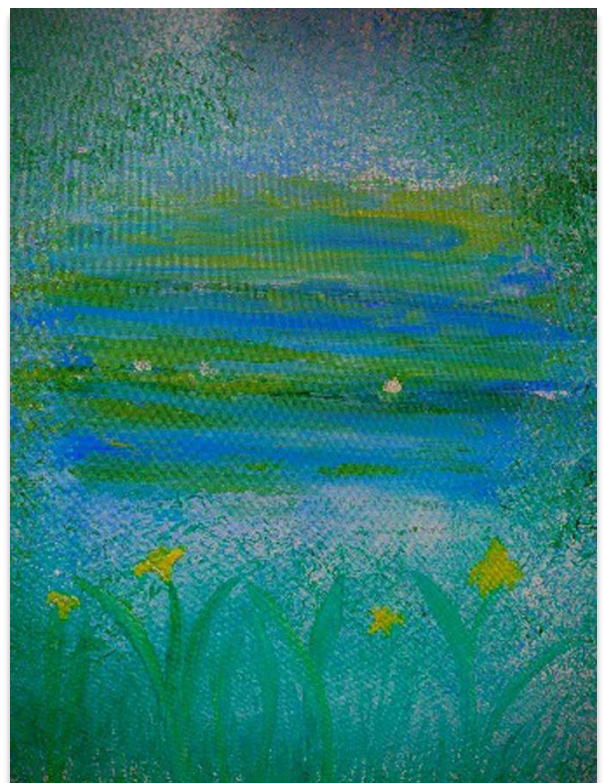
De tentoonstelling was prachtig opgebouwd volgens toegepaste techniek, gebruikte kleuren en zo meer. Het ons inderhaast toegestopte mapje met een woordje uitleg

hebben we niet opengedaan. Yolande heeft ons van A tot Z rondgeleid doorheen haar geschiedenis van werken: van universum naar terra en elementen. Mij troffen vooral de werken met 'koude' kleuren (blauw en groen en geel) die helemaal niet koud waren maar mij veeleer een warme gloed gaven. Deze werkjes riepen herinneringen op aan meesterwerken die ik ooit in Parijs zag. Ik droomde ook al van een werkje van Yolande dat ik ergens in mijn woning zou zien hangen.

Yolande vertelde enthousiast verder over de andere werken. In elk schilderij van haar zit een diepere boodschap. Zowel muziekthema's als thema's uit de gerechtelijke wereld, haar beroepsleven, zijn terug te vinden in haar werken.

Ik hoop dat zij die ook gingen kijken even enthousiast waren als wij. Kon je er niet zijn neem dan zeker een kijkje op haar website: www.yonabook.com

Rita Van Geem

INTERVIEW YONA

Ergens midden corona perikelen tussen Nijlen en Hofstade, opgevangen door de wind...

Dag Yolande, wat ben ik blij dat ik jou creativiteit mocht komen bewonderen op je tentoonstelling. Naast je muziek heb je duidelijk nog meer talenten. Schitterend toch! Vanwaar komt die artistieke expressie van jou ?

Ach Dominique, dat is allemaal gewoon gegroeid. Het was een volgen van een energie, weet je, zo een beetje 'Follow your flow to become a flower'. Bij het tekenen en schilderen denk ik automatisch terug aan mijn kleutertijd. Tekenend en schilderend aan de keukentafel in onze leefkeuken in Schilde terwijl mijn moeder aan het koken was. Die onbezorgde en aangename periode leeft nog steeds in mij.

In de familie zat er muziek in de lucht langs moederszijde en was er veel ver-beeld-ing langs vaderszijde. Er werd echter vooral ingezet op de muzikale vorming. Zelf absorbeerde ik alles wat kleur, klank, vorm en woord omvatte. Het groen van een jong blaadje aan een boom, het blauwgrijs-paars van de avondlucht en ... de kleurenexplosie in mijn hoofd bij het horen van muziek.

Of ik nu euforisch blij was of intriest, muziek en beeld waren altijd daar om me terug in balans te brengen, me terug bij mezelf te brengen, troost en orde te scheppen.

Na mijn diagnose Parkinson, die als een bom insloeg en waarvoor geen genezende behandeling bestaat, greep ik ook onmiddellijk terug naar de voor mij troostende muziek en tot rust brengende beelden. De verschillende Passies van Bach of Brahms, of in de kunst Rubens, Klimt of Kiefer... hebben in mij een passie aangedreven die maakt tot wie ik vandaag ben.

Wanneer ik schilderde, tekende, kliederde werd ik rustig en verdween de pijn, de stramheid, het verdriet. Het voelt goed. En zo groeide dag na dag mijn kennis en praktijk in het schilderen. Schilderen werd hét medicijn voor mijn lichaam en ziel.

Wanneer ik een schilderij bekijk ga ik ook voelen wat het met mij doet. Ook vraag ik me soms af wat iemand heeft bewogen dit te creëren. Waar zouden ze de inspiratie halen? Hoe zit dat bij jou Yolande, hoe begin jij als creator hieraan?

Die inspiratie kan zitten in de kleinste, meest subtiele dingen of in iets groots. Dingen die me raken, me doen verstillen, me nog doen verwonderen. Me anders doen kijken. Ik merk dat ik vooral meer ben gaan leren voelen en losser ben geraakt van mijn beroepsmatige denken, beredeneren.

De Beethoven-fries van Klimt in Wenen, de installaties van Anselm Kiefer, de opgaande en ondergaande zon, het maanlicht 's nachts, de bomen in al hun vormen en gedaantes in alle seizoenen, de vogels en insecten in de tuin, eeuwenoude runen en rotstekeningen in het hoge Noorden maar ook in België, de mensen op zich, alles wat zich op mijn weg aandient kan me inspireren.

Zijn en leven begint met waarnemen, o.a. kijken. Als je je manier van kijken naar de dingen verandert, veranderen de dingen waarnaar je kijkt.

Kijk ik met verslagenheid naar mijn diagnose Parkinson dan zal deze ziekte beperkend zijn en blijven. Kijk ik er met verwondering, naar dan kan ik niet anders dan ervaren dat het me een nieuwe wereld met nieuwe uitdagingen en ervaringen heeft geboden. Ja, hoe vreemd het misschien lijkt, ik ga willens nillens door een volgende fase in mijn leven. Schilderen is daar één aspect van, een andere tijdsbeleving, een ander aspect. Deze aandoening geeft me de kans om de ervaringen van een boeiend gezinsleven, een interessante carrière, mooie reizen anders te laten overschouwen. Nu vanuit mijn open gebloeide passie 😊.

Je hebt je professionele activiteit helaas vroegtijdig moeten stopzetten. Je bent echter iemand die veel kennis heeft vergaard en ook graag blijft leren. Voel je de behoefte om mensen op te zoeken die jou kunnen verder begeleiden in je teken-/schilderkunst?

Naast mijn drukke job, alles in het teken van het RECHT, werd mijn leven gevoed, als welkome verpozing, door kunst op diverse vlakken. Het schilderen daarentegen is in mij geboren, ik kreeg wat dat betreft de school van het leven in mij mee. Mijn passie, mijn honger naar meer is mijn leermeester, mijn drijfveer. Mijn creaties zijn van mij, hoe ik het zie, voel, ervaar. In de loop van de jaren ben ik daarin gegroeid. Er zijn zoveel mogelijkheden die me helpen te verdiepen.

En ja hoor, ik volg nu ook les bij KASKA (Koninklijke Academie Schone Kunsten Antwerpen). Het leek een beetje de omgekeerde wereld, eerst tentoonstellen en dan pas les gaan volgen, maar het was nu éénmaal de door mij te volgen flow.

Wij hebben in ieder geval met velen vol bewondering staan kijken op jouw tentoonstelling! Hoe kwam ze tot stand? En ook ben ik benieuwd naar hoe jij het hebt ervaren?

De afgelopen twee jaar verzamelde ik heel wat creaties en er werd al wel eens iets verkocht aan visite thuis. Het is op hun aanraden dat ik deze kleine expositie heb georganiseerd. Ik was ook erg benieuwd om mijn creaties eens te zien op een witte muur in een lichte ruimte. Na wat zoeken kwam ik uit op de galerij aan het Hendrik Conscienceplein in Antwerpen. Die wijk heeft me altijd enorm aangesproken wegens de nog aanwezige authenticiteit en de nabijheid van de Academie, de Carolus Borromeuskerk, de Sint Paulus kerk, en de roots van één van mijn voorvaders.

Er kwam veel voorbereiding bij kijken. Met de hulp van mijn man, zoon en Hildegard is het goed gekomen. Mijn hoofddoel was om te kunnen observeren hoe anderen mijn creaties ervaren.

Ik heb dan ook bijzonder genoten van elke feedback. Praten over herkenbare gevoelens en over mezelf de groei en ontwikkeling van de schilderijen. Niet alleen tijdens de creatie ervan maar ook erna, tijdens de tentoonstelling. Ze blijven zorgen voor reacties. Mijn schilderijen 'leven' ... alleszins voor mij.

Groot werd dan ook de euforie toen er interesse was om mijn creaties te kopen. Eigenlijk best leuk om te mogen ontdekken dat ik met mijn creativiteit anderen gelukkig kan maken. Die interesse maakt dan ook dat creaties elders een verder leven kunnen leiden. Zo heb ik er ook leren afscheid van nemen. Heel speciaal toch ...ze zijn zeker in goeie handen. En mijn euforie is nog niet over, het is echt nog nagenieten. Ik bevind me in een soort zevende hemel. Het draagt bij tot mijn verdere ontdekkingen.

Het wekelijks naar de les gaan is zo een rijkdom. Mij daar te laten begeleiden door jong, gedreven talent. Een wekelijks feest.

Van zodra we Covid-19 beter kennen en beheersen zal ik terug mijn wekelijkse klanken komen laden in de CHORALE, hopelijk met de Mattheuspassie. Mijn passie met een 'Passie' verder zetten op die andere manier van kunst: muziek.

Gewoon mijn flow volgen en wie weet volgt dan wel de flower.

symbool van Parkinson is de tulp

2020: WAT EEN JAAR! (VERVOLG)

Door Kristien begeleid, zet ik mijn tanden in de aria 'Blute nur' en neem mij voor met kleine stapjes de 'Revelation' van buiten te leren. Er gaat geen dag voorbij zonder te stretchen. Een langere autorit is ook ideaal om stukken uit ons repertoire met opnames mee te zingen.

Begin maart wordt een lockdown onvermijdelijk. We krijgen onlinesupport van onze leerkracht 'Projectatelier' van de academie in Wilrijk. De opdracht om 'zot uit ons kot te komen' prikkelt mijn fantasie. Mooi meegenomen is dat wat ik jarenlang bijhoud alweer zo goed van pas komt. Zaterdag 25 april start ik dagelijks met de performance van mijn 'One minute sculptures' bij mij thuis, de geopende voordeur als podium. Telkens stipt om 20 uur met applaus van een schare straattoeschouwers. Zelf kan ik vaak niet mee applaudisseren door de soms vrij acrobatische poses waar ik handen en voeten voor nodig heb. Het wordt een intensieve activiteit overdag om 's avonds tijdig klaar te staan als wit standbeeld voor één minuut.

Op donderdagavonden geraak ik verslaafd aan tv-series, zonder naar een uur te moeten kijken. Tijd komt vrij om verder orde te scheppen. De tuin moet aangepakt want die werd verwaarloosd door een eerder project in volkstuintjes (2018). Hierrond heb ik een verhaal met foto's in boekvorm gebracht dat intussen al lang af is maar dat ik spijtig genoeg niet meer aan jullie heb kunnen tonen in zijn eindfase : 'De rest'.

Ik amuseer mij met de zoomfilmpjes al vind ik dat niet gemakkelijk. Super tof van de initiatiefnemer(s) en de makers.

Frie Geertsen

Beste
koorfamilie,

Het Covid-19
virus heeft
onze routine
grondig in
de war
gestuurd
doordat
activiteiten werden

stilgelegd zoals deze van de koren en concerten, ... de ontspanning.

Maar lang stilzitten was er niet direct bij. De tuin, het huis hebben een grondige opruimbeurt en verfrissing gekregen, wat ook nodig was.

Ik ben steeds blijven zingen en pianospelen maar wel op een lager pitje want zonder fysieke interactie met dirigent, koorleden of pianoleraar is het moeilijk om zelf systematisch de inspiratie en motivatie te blijven vinden om uitdagingen aan te gaan

zonder doel.

Gelukkig is er de gedrevenheid en de professionaliteit van het bestuur om in te spelen op de steeds wisselende aanpassingen en toepassingen van de protocollen, wat ik erg apprecieer.

Kortom bij deCHORALE is er geen tijd voor verveling of stilvallen ... ze houden je wel bezig 😊

Kijk maar naar alle fantastische initiatieven die genomen zijn, waaronder communicaties van Karel, aanmoedigingsvideo's van Paul, stemtraining van Kristien, zwaavideo's, zangworkshops, virtuele opnames, zoomvideo's, alternatieve koordagen, mindfulness sessies, dagelijkse braintraining met de puzzelalten, tekst koorblad ,...

Wie wil er nu niet zingen bij deCHORALE waar het streven naar continue verbetering en de hartverwarmende vriendschappen hand in hand gaan?

Warme groeten

Myke Coen

De Zoom-repetitie van 19 november. Het was de eerste keer dat ik aan zoiets deelnam. Spannend dus. Ik had de app al eerder op mijn iPad gezet en na een tijdje slaagde ik erin om Paul te zien. Het geluid kwam uiteindelijk via mijn JBL box. Oef! Ik weet niet of men mij kon zien maar zelf kon ik op de duur wel de zangers in beeld doorlopen en herinneringen oproepen. Blij was ik om de mensen terug te zien. Elk met zijn eigen mimiek. Elk met zijn eigen problemen. Kinderen, kleinkinderen ziek of gezond, wie zal het zeggen? Het spreekwoord 'Elk huisje heeft zijn kruisje' is hier zeker van toepassing. Na een tijd lukte het om mijn naam toe te voegen. Maar hoe die camera werkt? Geen idee. Dat wordt zoeken voor de volgende keer.

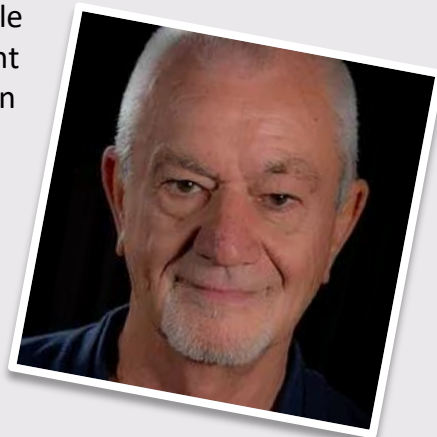
Maar nu over de voorbije periode: 'Wat doen we donderdag?' Domme vraag, BALEN, NATUURLIJK. Pre-corona ging het zo: het uur in het oog houden, om 20 u. binnenkomen, plaats zoeken, dag Ann hier, dag Bert daar, enz.

Dan maar verstand op nul en proberen gezond te blijven, zoals iedereen zeker? Eten, drinken, inkopen doen en slapen. En hopen dat de cijfers nog vlugger dalen, zeker. Mij op straat ergeren aan diegenen die de regels aan hun laars lappen.

Deze week ga ik "*I am his child*" oefenen. Ik had al gedacht de Mattheus terug boven te halen tegen december maar beter even afwachten wat er de komende donderdagen gaat gebeuren. Nog zoiets dat nu totaal anders verloopt! Mijn kleindochter studeert rechten in Leuven. Ze studeert 8 uur per dag en kent tot op heden nog geen enkele medestudent. Ze heeft al drie examens gedaan en nog geen enkele prof in het echt gezien. Een laptopstudent...

Hou het gezond, allemaal, en tot in de volgende Zoom!

Jan Schoonooghe

Woensdag 11
maart werden
alle
burgemeesters
van de
provincie
Antwerpen bij
de gouverneur
geroepen om te

horen vertellen dat er een geweldige
gezondheids crisis op ons afkwam. Er
werden grafieken getoond en we moesten
ieder in onze gemeente plots allerlei
maatregelen gaan opleggen die het leven
van de mensen fors zouden veranderen. We
maakten er kennis met professor Erika
Vlieghe. En sindsdien is de rollercoaster van
ministeriële besluiten, FAQ's, besluiten van
gouverneur, protocollen niet meer gestopt.
Omdat lokale besturen hun dienstverlening
vanzelfsprekend moeten blijven aanbieden
aan de mensen en coördinatie noodzakelijk
is, ben ik aan het thuiswerk ontsnapt en dus
haast elke dag naar het gemeentehuis

gegaan. Heel veel vergaderingen gebeuren nu
digitaal, ook de gemeenteraad. Alles went maar
het mag nu toch gaan keren. Verveling heeft bij
ons geen kans gehad. We hebben in de tuin
geroefeld en soms zijn de verkeerde planten
verdwenen door overrijverige knipscharen, de
laatste asbestplaten zijn afgevoerd, er is een vers
pingpongnetje gekocht en de kookboeken zijn
doorgenomen. Het huis is wat herschikt en de
laatste weken kruipen we vaker rond de open
haard al zijn er ook vele uren besteed voor de tv.
Gisteren was dat nog eens top met An Theresa de
Keersmaeker, maar vaak is het slecht.
Donderdagen waren snel gevuld met nog
vergaderingen, helaas. Om terug gewoon met
heel het koor te kunnen zingen is het nog veel te
vroeg, ik weet het. En toch zou ik het liefste
willen dat het toch al zover was. Maar we houden
ons flink en met een blik op wat zeker terug
komen zal. En intussen dank ik onze koorleiding
voor al wat we toch al hebben kunnen doen in
deze rare tijden. Tot gauw.

Liesbeth Verstreken

Tijdens de lockdown ben ik vaker gaan wandelen en dat doe ik nog
steeds, weer of geen weer.

En ik heb nog gezongen. Van alle kunstvormen is muziek de
voornaamste in mijn leven omwille van haar universeel en verbindend
karakter. De Mattheus Passie op Goede Vrijdag meezingen, wetende
dat vele anderen dat ook doen ... dat sterkt een mens.

Aan de opwarming in 5 stappen die Kristien voor Koor en Stem insprak,
heb ik veel gehad. Het bracht me in de juiste stemming om de
repetities van Paul aan te vatten of mijn
eigen repertoire te zingen. Ook het
allereerste « wuif-filmpje » van de
sopranen was voor mij een sterk
emotioneel moment. De warmte, de
gelukwensen voor elkaar, deden me

beseffen hoezeer ik me verbonden voel met deCHORALE.
Ik wens jullie allen veel plezier in de muziek en de nodige sterkte en
veerkracht in de komende weken en maanden.

Ann Massart

Beste CHORALE,

Wat een donderslag. We waren zo goed als klaar voor een prachtige originele Mattheus Passie uitgewerkt door Paul met een super prachtige levende encensering. Dat ging wat worden in Mechelen, Carolus en de Singel. De kaartverkoop was goed verlopen. Voor de repetitie met de hele encensering in de St. Theresia kerk op 10 maart was de storm al aan het aankomen. We gingen zo al wat uiteen zitten. Maskers hadden we niet want ze waren niet beschikbaar. Dus zei men maar dat ze tot niets dienden. Vrijdag de dertiende viel als een bom. Alles viel stil. Lockdown. Geen vooruitzicht meer op uitvoeringen of repetities zoals herhaling van de unieke 'Canto General' en 'Eternal lights' van Goodall. Op uitvoeringen kon men niet rekenen. Met duizend mensen in een ruimte is onmogelijk. Zalen en kerken gedeeltelijk gevuld is financieel niet haalbaar. Een ferm gat in de koorkas ook

al om al die verkochte tickets terug te betalen. Het bestuur deed zijn uiterste best om het leven er in te houden. Oefeningen online van Kristien en Paul. Toen herbegon men in september toch met de repetities in een aangepast formaat. Zich vooral op kwaliteit concentreren en een aantal nummers die wel op een programma zouden komen later was het plan. Een prachtig idee. Ik voelde me als dikke 70 plusser met een hoger risico bang en wilde wachten tot het beter zou worden. Het werd natuurlijk alleen maar erger. Een tweede golf met veel meer slachtoffers en groter risico dan de eerste golf kwam er aan in oktober. Nog strengere maatregelen minstens voor een maand. Dan maar zingen onder de douche. In november dan gestart met online via Zoom repetities te doen. Er kwamen toch een 75 zangers. Een leuke ervaring ook om mekaar nog eens te zien. Hopelijk kan het nog vervolgd worden.

Ik had me er zo op verheugd de Mattheus, de Canto en Goodall nog eens uit te voeren en dan stilletjes uit te bollen. Maar wanneer zal dat kunnen? Zonder vaccin aan iedereen toegediend is dit niet haalbaar. En zelfs dan. Hoe tem je een hele wereld waar iedereen rondreist en velen zich niet houden aan coronaregels? En hoe terug aan te pikken... zeker voor mij na zo lang weinig oefenen. "Hoop doet leven," zong Will Tura. Aan iedereen veel moed gewenst, ik mis jullie en hou jullie aan de corona regels.

Toon Govers

Wat deed de lockdown-periode met mij...?

Nog meer van thuis uit werken, bijna dagelijkse teams-vergaderingen... niet evident. Ik merk dat ik soms een ganse dag aan mijn scherm gekluisterd zit, en amper eens opsta om wat te bewegen of een luchtje te happen, ondanks het mooie weer.

Ik voel me avonds vaak heel moe, en heb daarnaast toch het gevoel dat ik weinig efficiënt gewerkt heb. Enkele dagen word ik op technische werkloosheid gezet.

Maar... er dienen zich ook nieuwe kansen aan. De WhatsApp-groep van de alten tiert welig. Filmpjes allerlei, het ene al gekker dan het andere, worden rondgestuurd, en heel vaak is het gieren om hilarische situaties. Een ijverige, creatieve alt stuurt ons dagelijks een opdracht toe: een vraagstuk, cryptogram of zoekplaatje... en dit om onze geesten scherp te houden, maar vooral om verbonden te blijven, nu we elkaar en de wekelijkse repetitie moeten missen. In de groep kunnen

wandeling in eigen dorp op 15/04 : de molen van Boechout

we ook kwijt wanneer het moeilijk gaat. We horen moeilijke verhalen van alten in de zorg, van alten die ziek worden, of van wie een naaste lijdt aan covid 19... We trachten elkaar een hart onder de riem steken.

Verder grijpen we hier thuis elke kans aan om te gaan wandelen of te fietsen. Het zijn zalige zomerse temperaturen, en we genieten van de lente met zijn prachtige bloemen en bloesems. Ja, het is net een geschenk om de pijn van deze moeilijke periode wat te verzachten. Het voelt ook als 'even bekomen en het doorbreken' van dagelijkse sleur en stress. We ontdekken nieuwe paadjes en plekjes, dicht bij huis. Lang geleden ook dat we de stilte nog eens konden... horen! En hoe extra mooi klinkt het lied van de vogels?!

Heel bijzonder voor mij is het dagelijks moment (20 u.) waarop een aantal burens even op straat komen. We wuiven stevig met witte handdoeken op vooraf uitgezocht, toepasselijke muziek: 'Wij zullen doorgaan', 'staying alive', fever, ...' en dit om de mensen in de zorg te bedanken en aan te moedigen. Heel leuk is dat we hierdoor een aantal burens beter leren kennen.

Als ik dit stukje overlees, besef ik maar al te goed dat ik tot de gelukzakken behoor, niet in het minst omdat ik en mijn naaste familie tot op heden nog gezond mochten blijven.

Ann Van
Heesvelde

Liefde voor deCHORALE in tijden van Corona

“Luister naar Bach, zorg voor elkaar en voor plezierigheid.” raadt Dirk De Wachter ons aan. Dat dit geen impact heeft op de duizelingwekkende coronacijfers, weet Mr. De Wachter ook maar dat is het plan niet van de man. Wel wil hij ons uit ons kot lokken om dwars tegen onze gewoontes in te gaan door ons te inspireren met wat wél kan.

Op de werkvloer werd ik van bij de start van de eerste coronagolf al snel in een beschermepak gehesen om me te ontpoppen tot een kruising van een ingepakte brandweerman die een virusnest ging vernietigen en een astronaut die een gevaarlijk mondlandschap moest bestrijden. Bloedheet en omslachtig was het maar het ging, het liet me toe als tandarts te blijven werken. Beelden uit ziekenhuizen toonden dat het veel erger kon.

Op de zangvloer zou zo’n pak in theorie ook een oplossing kunnen bieden maar daar bleek al snel dat zelfs alleen een mondmasker een groot obstakel was voor het zingen. deCHORALE moest zich vanaf nu in stilte gedragen naar de voorschriften.

Een klein kamerkoor dat de repetities wel nog mocht laten doorgaan was zo vriendelijk om me het zingen met mondmasker te laten uitproberen live. Met bevredigend resultaat vond ik, zeker gezien het gebrek aan alternatief.

De bevraging bij de koorleden naar de wens tot het bijwonen van repetities in moeilijkere omstandigheden ontlokte massaal veel enthousiaste reacties.

Het bestuur timmerde dan ook met veel goesting aan een draaiboek om repetities in St.-Theresia en in Malle te organiseren, rekening houdend met de haalbaarheid en conform de strenge voorschriften. Er was hoop, het ging goed.

De grootste restrictie was en is nog steeds het gebrek aan het bieden van een concert als perspectief. Het enige wat we als bestuur kunnen bieden is het plannen van de voorbereiding van eventuele concerten. Plannen, voorbereiding, eventueel, drie beperkende termen die ons niet doen juichen. En toch, de tijd die door corona is vrijgekomen, kan vruchtbaar aangewend worden. Via instructiefilmpjes reikt Paul ons de mogelijkheid aan om te werken aan zangtechniek, aan geheugen, aan zelfstandig studeren. “Plus est en vous”, moet hij gedacht hebben. En zo is het ook. Dankjewel Paul.

De concertaanvragen blijven komen, het plannen gaat verder. Als bestuur is het een enorm voorrecht om op de positieve en flexibele attitude van de grote meerderheid van deCHORALE te kunnen rekenen. Wanneer weet niemand maar àls het virus is verslagen en concerten opnieuw mogelijk zijn, moeten we immers klaarstaan. En dat zullen we ook, als iedereen hieraan constructief meewerkt. Dit kan enkel door volgehouden training, wat de omstandigheden ook zijn.

Ook al is het nu noodzakelijk pauze, deCHORALE gaat door met Bach, met de zorg voor elkaar en weldra ook met plezierigheid.

Bea De Winter

UITGEZWAID

Beste medezangers,

Na een onzeker voorjaar 2020 voor de koren, heb ik, na veel wikken en wegen én met veel pijn in het hart, besloten dat ik, na 19 jaar zingen bij deCHORALE, ga stoppen. Ik ben ongeveer samen met Paul Dinneweth gestart en heb vele mooie herinneringen aan deCHORALE. Dankbaar dat ik de kans had om zoveel mooie producties mee te mogen maken! Vooral de Passiones liggen me nauw aan het hart. Ook zo voor de vele vrienden die ik heb leren kennen en waar ik hopelijk nog regelmatig contact zal mee hebben. Weet dat deCHORALE altijd een bijzonder plaatsje behouden zal in mijn hart.

Ik hoop in de toekomst nog veel naar jullie concerten te kunnen komen en ik kijk ernaar uit!

Veel succes met alles en vooral: "Houd het veilig en gezond."

Met hartelijke groeten,

Kristine Hermans

Zaterdag 12 december

#245 We zingen zo stilaan dit onzalige coronajaar uit en daarbij trillen 58 schermen en schermpjes van de 'good vibrations'. Zoomzoemzoem! Terwijl Karl ons verwelkomt en Paul zijn intrede doet, blijft de teller der deelnemers oplopen. Ping. Ping. Ping. Eerst de stembanden stretchen onder leiding van Kristien, dit keer zonder rode lipstick. Waar is de tijd dat mijn groot tante Gusta op hoge leeftijd haar hele lijf nog stretchte onder impuls van de turnmeester op de radio "En strek, en voor, en achter, en buig"? Ik dwaal af, nostalgie is een rare gids.

Lojolojolojolojolojolojolo! Dankjewel, Kristien! Eigenlijk goed dat men mij niet hoort zingen, het geluid valt koud en kaal op de keukenvloer. Wat een akoestisch contrast met het SAC en de kerkelijke gewelven van Sint-Theresia. Ik kijk op mijn gemak eens naar de achtergronden van de twaalf aanwezige tenoren. Maarten (T06) kijkt vertederd naar zijn gloednieuwe elektronische patiëntenfichebak. Twintig jaar op gewacht! Jan (T07) heeft een hele kast vol glazen achter zich, genoeg om alle aanwezigen zijn geliefde Brugse Zot te schenken. Op het moment dat Paul zegt: "En nu komt de kat op de koord!" sluipt onze rosse kater door het beeld.

Wat een gevoel voor timing! Katten op koorden, tandjes bijsteken,... Poezen zijn uitdrukkingsgewijze meesters in het aansporen en behoeden. Opgelet, dit is geen kat in het bakkie! Och gij, maak dat de kat wijs! U zingt dit misschien zo vals als een kat maar het is niet erg! Bon, kijk niet de kat uit de boom en oefen uw scores vooraf! Gelieve niet uw kat naar de Zoom-repetitie te sturen, we hebben u er graag bij! Die septiemenoefening is voorwaar geen kattenpis! Eerst die katten geselen dan maar! In maat 7 en 8 moet u van kat-oen geven! In een volgende column zal ik het repertoire van uitspraken met tandjes voor u opdelven, beloofd. Hiervoor reken ik op de assistentie van Bea (T05), die het vakjargon beheerst. Voor Shenandoah schakelen we over op een YouTube filmpje. Tijdterwijl zien we interessante reclamebanden over het scherm glijden: hoe raak je van je dichtgeslibte aderen af? Tja, Paul zijn algoritmes zijn toch anders dan de mijne... We zien op Zoom hoe hij spontaan van in zijn huiskamer in Wilrijk de zangers op YouTube begint te dirigeren en hoe zij hem meteen volgen. De grenzeloze capaciteiten van onze dirigent waren ons al langer bekend maar dit is waarlijk nog een categorie hoger. Nog een gezonde dag, allemaal.

PERSONALIA

Lucienne Vanden Berghe, geboren te Brussel op 23/02/1930 en overleden te Gent op 15/11/2020. Zij is de moeder van Philippe Bonne (bas)

Walter Filliers, geboren te Berchem op 18/04/1959 en overleden te Antwerpen op 1/12/2020 aan de gevolgen van corona. Hij is de schoonbroer van Annemie Nelis (alt)

Afscheid van mijn lieve zus,

Nieuwjaarsnacht 2019-2020, we stonden samen met de familie buiten te kijken naar het vuurwerk en naar goede gewoonte wensten we elkaar het beste voor het komende nog blanke jaar.

En zoals steeds kwam natuurlijk ook : “ En vooral een goede gezondheid !!”

Ik omhelsde je en zei: “Meissielief, dat geldt ook vooral voor jou!” Wat zou 2020 voor ieder van ons in petto hebben???

We wisten maar al te goed dat we in geleende tijd leefden.

Na mijn diagnose van borstkanker en de hele volgende ellende van chemo en lange bestraling waren jij en mijn broer degenen die mij steeds weer moed en doorzetting bleven toesturen. Twee jaar later was het onze beurt om voor jou hetzelfde te doen in hetzelfde verhaal! Amper acht maanden na je behandeling werd een uitzaaiing in het schedeldak vastgesteld. Alle registers werden weer opengetrokken voor de behandeling en in 2013 reed ik op de fiets voor jou en de kankerliga naar Santiago de Compostela.

Jij en ik, we waren een heel hecht stel! Als kind gingen we samen in Turnhout naar de muziekschool, jij met de viool onder de arm en ik met mijn dwarsfluit. We speelden samen veel mooie concerten

Over onze ziekte hadden jij en ik zo ons eigen grapje. Gewoon tegetrouw na elke halfjaarlijkse controle, ging er een telefoontje : “En... hoe was het ? Een groene kaart en zonder gaatjes? Jippie, dan kunnen we er weer voor een jaartje invliegen. Jij en de familie daar in Oostenrijk aan de Cava en wij hier! Proost!”

Ons laatste familiebezoek bij jullie in Oostenrijk was om je 70ste verjaardag te vieren, begin februari dit jaar. Je kloeg toen al van regelmatige rugpijn, maar met de lange jaren in de verpleging hier in België, werd dit zowat terzijde geschoven als de normale ‘sleet’ aan je rug.

Maar de rugpijn bleef en werd steeds erger tot je de pijn niet meer aankon. Begin juli werd je in het ziekenhuis opgenomen. Toen de eerste uitslagen van een hele reeks binnenkwamen, wisten we dat het niet goed zat deze keer... en de wolken werden almaar zwarter met de dag. Toen je zelf belde, hoorden we dat je al aan de beademing lag en zelf toegaf dat het er niet hoopvol uitzag! Onze broer Herman en ik hebben toen dadelijk onze koffers gepakt en zijn de trein opgestapt. Met ons hart en onze ziel onder de arm, want we wisten ditmaal met zekerheid dat het geen blij weerzien zou worden.

Corona was weer overal aan het pieken, ook ginder bij jullie en de maatregelen waren

bikkelhard, zeker als je ook nog uit het buitenland kwam. Per dag mocht in het ziekenhuis maar één persoon op bezoek en niet langer dan een uurtje. Het werd dus een beurtrol.

De dag na aankomst kregen we onze lieve maar oh, zo zieke zus weer te zien, een schim van de blozende vrouw die ze in juni nog was.

Het was vreselijk haar zo te zien, en toen we na amper ieder een halfuurtje bij haar te mogen zijn, weer aan de uitgang stonden, vielen mijn broer en ik elkaar huilend in de armen. We beseften toen echt dat we je gingen verliezen en vreesden dat we je met die rigoureuze maatregelen misschien niet meer konden terugzien.

Op zaterdag werden we opgeroepen door het hospitaal, omdat jij wist dat je familie hier was en je nog bewust afscheid wilde nemen van ons. Je wilde sterven met de wetenschap dat wij er vrede mee hadden dat je wilde gaan en dat wij konden verder leven met de wetenschap dat je rust wou en er klaar voor was. Euthanasie is in Oostenrijk (nog erg conservatief en gelovig) nog steeds verboden.

Na een heel emotioneel afscheid heeft men jou dan in een 'Tiefschlaf' gebracht en op maandag 27 juli is onze lieve Marleen gestorven!

Na je overlijden mochten we niet meer bij jou om je nog een laatste groet te brengen en konden we je niet meer zien.

Zooooo hard en moeilijk...

Twee dagen na de begrafenis reden we met de trein terug richting België, ons hart en onze ziel letterlijk in onze schoenen, maar met je viool en je wandelbottines onder onze arm en onze mooiste en dierbaarste herinneringen aan jou in ons hart.

We hebben hier geen graf waar we een bloemetje kunnen neerleggen of een kaarsje kunnen aansteken, maar je viool hangt hier nu bij me aan de muur naast ons vakes altviool en met jouw bottines aan mijn voeten wandel je nog steeds een stukje met me mee!

Adieu lieve zus van ons, dank voor alle liefde en hulp die je ons, de kinderen, je familie, vrienden en collega's steeds weer gaf.

Je was een groot geschenk in ons aller leven. Vaya con Dios mi querida hermana.

Chris Venmans

OPLOSSINGEN

Alle mannen in de achtergrond hebben hetzelfde hoofd

Mannetje = X

Dokter = $20 - 3X$

En dokter = $12 + 5X$

Dus $20 - 3X = 12 + 5X$

Of $20 - 12 = 5X - (-3X)$

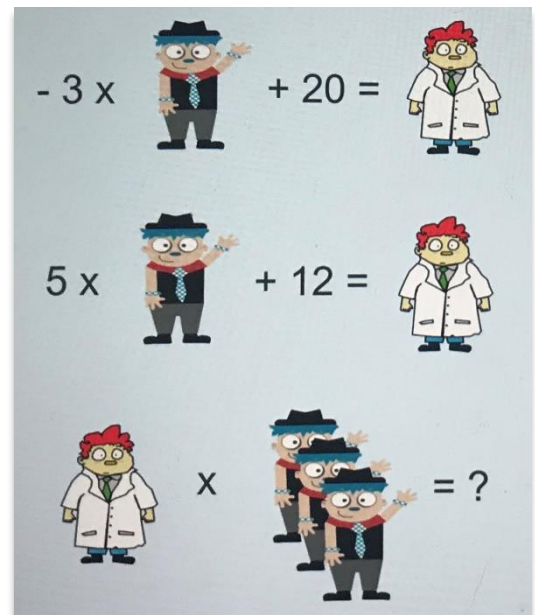
$5X + 3X$

$8 = 8X$

Dus $X = 1$ mannetje

Dan is dokter $20 - 3 = 17$ (of $12 + 5 = 17$)

Uitkomst : $17 \times 3 = 51$

Joke Van Leeuwen (links op de foto) in de bloemetjes gezet op 3/10/2017 bij de opening van **de getijdenmolen in Rupelmonde**

*Een welgemeende dankjewel
aan alle medewerkers
van deze speciale editie.*

***Een suggestie, een artikel ... voor het volgend nummer
ontvangen we graag
ten laatste op 1 maart 2021.***

Teksten in Word als bijlage van een e-mail
lut.lemmens53@gmail.com – ann.dhaese@me.com
en/of
janssenterry@hotmail.com

Verantwoordelijke uitgever
Karel Van Cauwenberghe
Wanninckhove 9
2540 Hove